

ΤΟΣ Ε!

ΑΡΙΘ. 238

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1928

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΕΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΣΤΟΡΙΑ

"GAUFRE,"

τά όποια ένεφανέθησαν στας 'Ιπποδρομίας των 'Αθηνών
ΣΤΟΥ ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ 'Οδός Εξαγγελιστριάς 12 καί Περικλέους 35

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΓΥΧΙΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Μά είδες πόσο άγαπημένα ζούν ο Μανωλάκης και η Νίτσα ;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ : Ναι μά ξέρεις τό γιατί ; Γιατί η Νίτσα είναι πολύ έξυπνη γυναίκα και δέν ζητά πάθε λίγο και καινούργια φορέματα, αλλά βάφει μόνη της τά παλιά της μέ τάς θαυμαστές Γερμανικές Βαφές έφασμάτων "ARTI", και τά παλιά καινούργια.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : 'Α γι' αυτό μάς παρουσιάζεται η Νίτσα κάθε λίγο και μά καινούργιο φορέμα, άμ' τότε τρέξε πάρε μου π' έμένα 2 πα- πετάκια βαφής "ARTI", μπουά νε- ρού. Έχω δει τά παλιόν στά έμπορε- μά και τά Φαρμακείο της γειτονι- άς μας.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ ΝΕΟΝ ΤΟΥΤΟ ΘΡΕΠΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΚΑΙ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΦΡΑΙΟ ΧΡΩΜΑ

"Όλα τά άβλαβή συστατικά συ- χωνευμένα έν τη σκευασία **ΧΙΩΝ ΡΟΔΑΙΝΗ** χορηγοῦσιν εἰς τό δέρμα και εἰς τοὺς ἰστούς πολὺτιμα θρεπτικά στοιχεῖα, διὰ τῆς ἀποτε- λεσματικῆς δὲ ἐπιδράσεως αὐτῶν, χιλιάδες νεανίδων και κυριῶν ἀπέ- κτησαν δέρμα λεῖον, ἀπαλόν και διαφανές, παρείας ροδίνας, και θαυ- μασίαν ἀπόχρωσιν. Δοκιμάσατε την ἀπό σήμερον και θά πεισθῆτε πά- ραυτα ὅτι ἐπανερχεται ἡ καλλονή της νεότητός σας. Ἀποτελεῖ τό μυ- στικόν της ἐξαιτίας ἀποχρώσεως και της δασεί νεαζούσης μορφῆς πλείστον ὡραίαν κυριῶν, αἰνίτες διακρίνονται διὰ τὴν χάριν και τὴν γοητείαν των. ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς ὅλα τά Φαρμακεία και τά Καταστήματα Καλλυντικῶν Προϊόντων.

Ο ΑΝΘΡΩΠΩΝΗΣ ΣΡΣ
Α. ΤΣΟΥΤΣΟΣ
ΣΤΡΑΔΙΟΥ 18
ΕΑΣ ΠΑΡΑΧΩΡΕΙ
ΠΛΕΚΤΑ ΕΠΙΠΛΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΔΡΑΧ. 1000 - 50000
Με τάς αὐτάς τιμας
ὡς και μετρητοῖς
ΣΗΛΟΝΙΑ ΑΠΟ ΔΡΑΧ. 1600

ΚΑΡΔΙΑΚΙΔΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ
Πατησίων 5
Εφαρμόζει ὅλα τά συστήματα της φωτο- γρικής τέχνης Βραβεῖα Παρισίων - Ρώμης

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΕΣ

ΔΙΑ ΚΟΥΖΙΝΕΣ, ΘΕΡΜΑΣΤΡΕΣ,
ΚΑΛΟΡΙΦΕΡ, ΤΖΑΚΙΑ, ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ
ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ
ΜΠΡΙΚΕΤΑΚΙΑ ΑΤΛΑΝΤΟΣ

ΘΑ ΕΧΗΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ :
Ἀπάντων τοῦ ἀνθρώπου, πατ' ἐλάχιστον 40 ρ.)
'Ἐλάνθρας : 60 ρ.)
'Ἐκαστοῦ : 50 ρ.)
'Ἐκαστοῦ : 20 ρ.)

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ
Χονδρικῶς πρὸς δρ. 975 τὴν τόννον
Λιανῶς : 1 50 τὴν ὀ- ἄν
(Εἰς σάκευς 20 ὀ- ἄ. ἐσφραγισμένους)

ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΣ :
Εὐαγγελιστριάς 14.
ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ καὶ ΔΑΚΟΣ, ὁδὸς Βιτωρίου Ὀδῶν 59.
ΜΠΑΡΟΥΤΣΟΣ καὶ ΚΑΡΓΑΔΟΣ, ὁδὸς Κηφισίας 109.
ΑΔΕΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΥΔΑΣ, ὁδὸς Κωνσταντίνου 8 (Κλωστοῦδον).
Π. ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ ὁδὸς Ἀλεξανδρείας 29 (Π. Ἀγ. Κωνσταντίνου)
Π. ΓΙΟΛΛΑΣΗΣ, ὁδὸς Ἀττικῆς 16.
ΓΕΡΩΜΝΗΜΩΝ καὶ ΚΑΜΠΙΔΟΥΡΗΣ, Θερμῶς 65 (Στ. Χαρῶν).
ΠΑΝΤ. ΠΟΡΙΩΤΗΣ, ὁδὸς Ἀρκαδίας 125.
Π. ΓΑΔΑΚΑΙΟΣ, ὁδὸς Μοσχῆς 20.
Κ. ΜΑΝΙΑΔΑΚΗΣ, Ἐστατίου καὶ Καλλιθέας.
ΚΑΝΑΡΗΣ καὶ ΓΙΑΝΝΑΡΗΣ, ὁδὸς Διον. Ἀρσενάριου 20.
Δ. ΤΡΑΝΟΥΔΑΚΗΣ ὁδὸς Ἀχαρνῶν 125.
Ν. ΚΑΡΑΒΟΛΟΣ, Λεωφ. Μαινέδου Σιν. Βόρηνος - Κοναῖ.
ΜΑΣΣΕΛΑΣ καὶ ΤΑΠΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΣ, Σιν. Ν. Φιλαδ. τετ. 13. Δ. 6.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

Κάλτσες, Κυλότες, Γάντια, Κομβία, Ἀγκράφ και ὅλα τά εἶδη της μόδας εἰς πλουσίαν συλλογὴν και μέ πολὺ μικρὰς τιμὰς εἰς τό νεόδμητον κατάστημα "ΡΕΚΟΡ", Δ. ΚΟΡΑΚΗ Εὐαγγελιστριάς 16

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ & ΔΙΣΚΟΥΣ
εἰς τιμὰς ἐργαστασίαν ἐδρίσκατε στοῦ
Ε. Χ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
Πειραιῶς 42, ἔναντι Ὁδίου Ἀθηνῶν.
Παρεῖ τῶ ἰδίῳ διάφορα ἄλλα εἶδη πρακτικῆς χρήσεως, ὡς π. χ. λάμπας φωτισμοῦ **ΤΙΣΟΛΑΝΓΗ**, μεγίστης εἰκονομίας, ποδήλατα, μαγειρικάς χυτράς, καμινέτα ἀπερρο- φημένου εἰσπνεύματος και ἐγγυημένα, ὥρελῶγια της τάξης, κυνηγετικά ὅπλα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΒΟΤΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΟΙΗΤΩΝ
Κεφάλαιον Μετοχικῶν καὶ
Θεματικῶν Δραχ. 500.000
Κεντρικὸν Πρατήριον 44
Οἶνοι χύμα : λευκοί, ῥοζέ, καὶ, πορτοκ.
Οἶνοι εἰς φιάλας : Ἐκαστοῦ
ἑκάστου μπουκαλίου καὶ, πορτοκ.
Ἐκαστοῦ 2 ἑκατ. 20
Ἐκαστοῦ 1 ἑκατ. 20
Παλαιὸν ἀπόσταγμα Οἶνου
ΤΡΥΣ : τῶν Κοναῖ

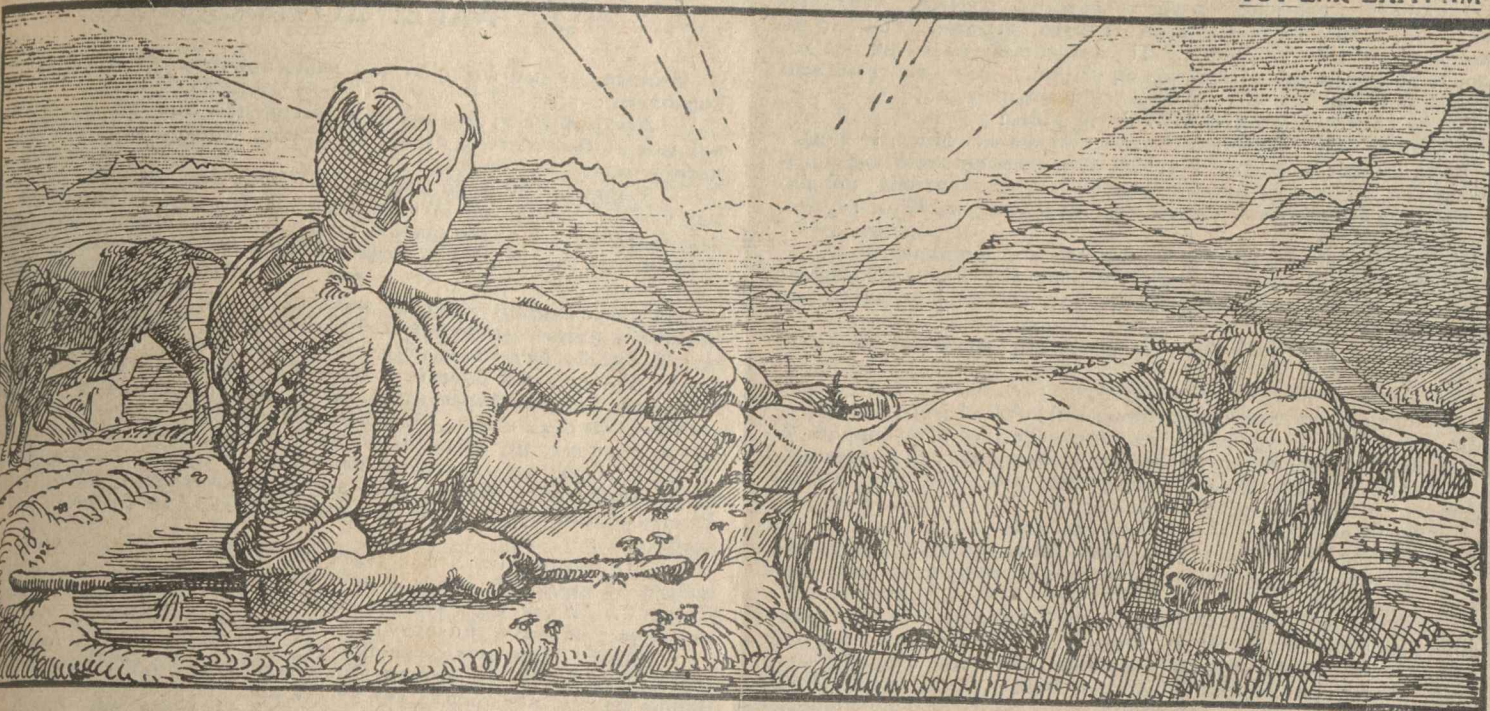
ΛΟΥΤΖΙΑ

Χειρουργοὶ ὁδοντολόγοι
Ἐπὶ τετρατίαν εἰς Παλαιὰ
δάσος. Ὀκνηρὸς καὶ ἀνέκ-
ραπεία παθήσαν σπασμὸς καὶ
των ὀδόντων, δυσκοινη-
θίε ταχέως. Καλὸν καὶ ἰατρικόν.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΡΑΛΑΜΠΑΣ
ἱατρός
Διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου
Παρισίων. Γ. Βοηθὸς Σαν-
καὶ Γυναικολογικῆς Κλινικῆς
Μικ. Γυναικολογικῆς - Διευθύν-
χειρήσεως. Ὁδὸς Ἀρσενάριου
Δέχεται 2-8 μ. μ.
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

ΣΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ *Αριστοτελής ζωγράφος* ΤΟΥ ΖΑΚ ΖΑΓΓΡΑΜ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑ-ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ

Ἡ γοιὰ Φελισὴ μπήκε στοῦ σπῆτι τῶν Γκιγῶν κουτσάινοντας καὶ βήχοντας. Τὴν ὄρα αὐτὴ ὁ Γκιγῶς μετ' ἡ γυναῖκα του, καθι- μένοι στοῦ τραπέζι, ἦσαν ἑτοιμοὶ νὰ δευπνήσουν.
- Ἐλάτε γοι, ὄρα ! τοὺς φώναξε. μπαίνοντας μέσα ἡ γοιὰ Φελισὴ. Τρεχάτε ! Ἡ θεὰ σας, ἡ Κατερίνα, ἔπαθε νέα προσβολή ! Ὁ ἄντρας μου π' ἔγχε τὴν ἑμασίωσιν ἀπὸ χάρμη. Ἐλχε πέσει μέσα σὲν αὐτὴ της... Τὸ κακό τὴν βρήκε τὴ σιγνὴ πού τάϊζε τις χί- της της καὶ φοβῶμαι πὺς δὲν θά ξανασηκωθῇ... Ἐλάτε, τρεχάτε γοιγοῦ. Θὰ χρεασθῇ, μοὺ φαίνεται, νὰ στελλομε ἀμέσως ἕνα ταχυγράφημα σὲν πόρ της, τὴν Ὁρτάν, πού μένει στοῦ Παρίσι...
Ἐλάτε ὄρα, γοιγοῦ, τρεχάτε !...
- Θίξομε ἀμέσως ! μουρμούρισε ὁ Γκιγῶς. Νὰ φάμε μάνι- μάνι τὸ σῶμα μας π' ἤρθομε... Κάμε δαὺ Φελισὴ στοῦ μεταξὺ δὲ, νὰ πρεῖται, ὅπως ἀμέσως κονὰ σὲν θεὰ νὰ τὴν περιποιηθῇ, νὰ φιλῆς καὶ τὸ σῆτι ὥσπου νὰ ῥοῦμε...

Μόλις οἱ Γκιγῶδες ἔμειναν μόνοι τους, ἀλλήλοκουτσάχηκαν παρὰ- ῖτα. Στὰ μάτια τους ἔλαμπε μὴ παρῶξεν λάρμη.
- Πόσες νὰ βγοῦμε παρῶξεν οἱ Γκιγῶδες. Ἐπὶ τὴν δουλειὰ αὐτὴ, εἶπε ὁ Γκιγῶς. Μὴ φοβῶμε κουτοί. Πρέπει νὰ τὰ κα- ταρῶμε καλά...
Ὁ Γκιγῶς εἶχε πρόσωπο μαρτυρὸ καὶ σενὸν σὰ μορφή σπύλλου, μετ' ὅμως χαμῆ-νία. Τὰ φρεῖα του ἦσαν παλῶ- ρα π' ἔγχοσαν τὸ βλέμμα, του τὸ ἀπαί- μα καὶ ὅπου. Τὰ χέρια του, κοντά, χοντὰ καὶ μαλλιαρά, χτυποῦσαν αὐτὴ τὴν σιγνὴ νευρικὰ τὸ ἔξολο τοῦ τραπέ- ζιου.
Ἡ γυναῖκα του πού ἦταν χοντρή καὶ φουσκωμένη σάν βαρέλα, ἔσυρε τὸ σῆμα της πὺς κοντὰ σὲν ἄντρα της καὶ τοῦ εἶπε :
- Βάβα, πρέπει νὰ βγοῦμε παρῶ- ξεν. Μὰ πὺς ;... πὺς ;...
- Ναι ! ἀποκριθῆκε ἀπότομα ὁ ἄντρας της. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πάρομε καὶ νὰ φέρομε ἔδω τὸν χοῖρο της θείας, τις ἔλχε καὶ τὰ κουλεῖμα της. Γιατὶ ἂν τ' ἀφήσομε ἔλαι θὰ τὰ φάομε ὅλα ! Ὁρτάν, ἡ πόρ της θείας, πού θάρθῃ γοιγοῦ- γοιγοῦ ἀπ' τὸ Παρίσι, δὲν μάθῃ τὸ θάνατό της. Ἐπειτα, ἡ θεὰ ἔχει στοῦ σεντοῦκα της ἀπορρόρυχα, σ' ἄμαρ της λίπος χοιρινό, λῆ- δε καὶ ἄλλα πράματα. Γι' αὐτὸ πρέπει ν' ἀνέ- ξομε τὰ μάτια μας τέσσερα... Νὰ μ' ἀφίς ἱς λουῖαν νὰ πουμεντάρω ἔγχε ὅπως χρεῖζεται σὲν περιστασί...

Ἡ θεὰ Κατερίνα κατοικοῦσε σὲν ἄλλῃ ἀγορ τοῦ χωριοῦ. Μὰ τοὺς ἀνεψιούς της, τοὺς Γκιγῶδες, δὲν τὰ εἶχε διόλου καλά.
Κάποτε ἔγχε μὴ ἀπόπειρα ἀπὸ μέρου, καὶ τῶν τριῶν νὰ συγκατοικήσουν, ἀλλὰ σὲ δύο

μέρες τσαμπῆσαν π' ἔχωρσαν, ἔχωρσι καὶ ἄσπονδοι.
Ἔτσι πειὰ ἡ γοιὰ ζοῖσε μόνη της. Μὲ τοὺς Γκιγῶδες τὴν χόρρισε μῖσος λυσσώδης. Καὶ μόνον ἕνα τέτοιον γοιγοῦς - τῶν π' αὐτὸ πού πρίν ἀπὸ λίγο εἶχε ἀναγγεῖλαι ἡ γοιὰ Φελισὴ - μπορεῖ νὰ φέρῃ τοὺς Γκιγῶδες κοντὰ σὲν θεὰ Κατερίνα.

Μόλις μπήκαν σὲν φτωχικὸ καὶ κοκοπεριποιημένο δωμάτιο της θείας τους, οἱ Γκιγῶδες, τὸν εἶδαν ἑαυτοὺς σὲν παλαιοῦς, σὲν τὴν ἀσάλευτη, βουβή, κουβαριασμένη. Ἦσαν παρῶξεν. Καὶ στοῦ ἀνατοχαστικὸ πρόσωπό της μόνο τὰ μάτια της ἔξοσαν.

Τὰ ἑαυτοὺς ἑαυτοὺς τοὺς εὐδὺς μόλις μπήκαν ! Ἡ γοιὰ μῖσος, γεμάτα μῖσος, ταραχὴ καὶ ἄγανία. Καὶ δὲν τὰ εἶχε ἀπὸ πάνω τους οὐτε σιγνὴ.

Ἐφανέρωσαν τὸ μοῖρο τὰ μάτια της γοιᾶς, μπροστὰ σὲν ὄρεα αὐτά, πού παρουσιάστησαν σὲν τὴν τρομερὴ ἐκείνη ὄρα...

Στὸ προσέφαλο της παρῶξεν στέκοταν ἡ γοιὰ Φελισὴ καὶ ὁ ἄντρας της. Ἦσαν π' οἱ δύο τοὺς ἀνάητοι. Ἐξιστόρησαν, μι- λώντας π' οἱ δύο μοῖρε, στοὺς Γκιγῶδες τὰ περιστατικά τοῦ συ- συλήματος.

- Φτωχὴ θεὰ ! ἔλεγε μετ' ἑαυτοῦ ὁ Γκιγῶς. Φτωχὴ θεὰ ! Ποιὸς τὸ πιστεύει πὺς θὰ παθῶν ἕνα τέτοιον πρῶμα !

- Ἦσως θάρθῃ νὰ τρεῖσομε σὲν γιοιτὸ ! εἶπε ἡ γοιὰ Φελισὴ.

- Στὸ γιοιτὸ ! Καὶ τὶ τὸν θέλομε τὸν γιοιτὸ ! φώναξε ὁ Γκιγῶς. Τὶ θὰ της κάμῃ ὁ γιοιτὸς ; ὅλχομε μείνει ἔδω εἰ- πομε φάρμακα ἀπὸ κείνα πού της ἔδω- δε τῶρα. Ἀπὸ τὰ της δώσομε. Ὁ γιο- ιτὸς εἶνε περὶ τὸ. Τὸ καλύτερο εἶνε νὰ φέρομε τὸν παπᾶ...

Ἐξάφνα ἡ ἀρροστη κοινῆθηκε... Ἐ- δειξε πὺς ἤθελε κατὶ νὰ πῇ. Δὲν παρῶ- ξεν ὅμως νὰ βγάλλ ἀπὸ τὸ συσπασμένο στόμα της κομμιὰ ἀναρροή φωνῆ. Φωνίζαν

σάν νὰ θελε νὰ ἐμφανίσῃ κάποιο ὄνομα, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ βγάλλ παρὰ ἕνα γοιγίσμα, κατὶ τὸ ἀποθόρικο, νὰ εἶσι :

- Οὐάχ ! Οὐάχ !
Τὸ πρόσωπο τοῦ Γκιγῶς φαίνεται τῶρα ἀπὸ μὴ ἐμφανιστὴ λάρμη :

- Τὴν ἀποῖσε, τὴ θεὰ τί λέει ! εἶπε. Χωρὶς ἄλλο γὰ τις χίνας της θελε νὰ πῇ. Μὰς λέει νὰ τις περιποιηθῶμε. Τις ἀφίνει σ' ἑμῶς τις χίνας της ἡ θεὰ. Κοιμένη θεὰ ! Ὡς τὴ στεγνὴ της ὀ- ρα ἀγαπᾶ μὰ παθος τὰ ῥῶα της...

Καὶ σπασμένος πᾶν σὲν ἀρροστη ὁ Γκιγῶς τὴς ἔλεγε :

- Μὴν ἔλχε ἔγχοια, ἀγαπητὴ μου θεὰ, μὴν ἔλχε ἔγχοια. Θὰ τις πάρομε τις χίνας σου σῆτι μας καὶ θὰ τις περιποιηθῶμε. Θὰ τις ἔχομε σάν τὰ μάτια μας. Θὰ τις ταῖσομε, θὰ τις παχαῖσομε καὶ θὰ τις φάμε γι' ἀνάμνησι σου... Βέβαια, βέβαια.

Χήνες που δίνονται την ώρα που ξεινός που τις χαρίζεται βρίσκονται ξεπλυμένοι στο κορβότι της τελευταίας άνοιξης του, είναι χήνες ιερές! Μας τις δίνεις, αγαπητή θεία, τις χήνες σου, τις χαζόμασες και σ' ευχαριστούμε!... Τις παίρνουμε για να μη σου χαλάσουμε το χατίρι με τέτοια φοιτητική στιγμή... Δεν τις χρειάζεσαι πια; Άλλωστε και μας τις χαρίζεις... Τις παίρνουμε...

Γόρισε τότε στη γυναίκα του και της είπε:

— Ζιουλή, πάρε γρήγορα τις χήνες της θείας. Μας τις δίνεις... Ένας ζωντανός έρωτας έστρεψε τα χαρακτηριστικά της παραλυτικής. Τα μάτια της, φρικτά γουρλωμένα, έβλεπναν μια ματιά φλογερή έναντιον του Γκιγιώ και συγχρόνως τραύλιζε:

— Ούαχ! Ούαχ!...

Η δόκιμη γρηγόρινα φάνταζε απελπισμένη κ' οργισμένη.

Η γρηγόρινα, που έγνωριζε το μένος της γρηγόρινα - Κατερίνας έναντιον των ανδρών αυτών άνεμων της, έκινεσε ήρεμα το κεφάλι και είπε δειλά:

— Δεν είναι, μου φαίνεται, σίγουρο πως η θεία - Κατερίνα μιλά για τις χήνες;

Ο Γκιγιώ σπληνώθηκε πάνω άγριος:

— Μου φαίνεται πως ζουλάθηκες και σ' έλεγε. Χωρίς να ξέρεις, γρηγόρινα, γρηγόρινα κ' άναγνωση, άξεστη κ' άγριάματη όπως είσαι, δεν μπορείς να καταλάβεις τι σημαίνει το «ουάχ! ουάχ!» της θείας. Πρόσεξε ν' άκούσης τώρα πάλι τι λέει, για να συνήθισης τη γλώσσα της. Τι λέει τώρα;

— Λέει, Χού! Χού! είπε η γρηγόρινα.

— Άκριβώς! Έτσι λέει: Χού! Χού! Μας μιλάει δηλαδή για τις κόττες της... Κ' έπειτα γυρίζοντας πάλι στη θεία του πρόσεξε:

— Έγνοια σου, αγαπητή θεία, έγνοια σου και δεν θα τις ξεχάσουμε τις κόττες σου. Θα τις πάρουμε και αυτές πάλι μας, να τις περιποιηθούμε. Δεν θα τις αφήσουμε εδώ να υποφέρουν!... Φιλισή, είσαι μάρτυρας ότι η αγαπητή θεία μας μας δίνει και τις κόττες της. Θα βεβαιώσης το πράγμα στην Όρτάνς όταν θάρη...

Όταν η γυναίκα του Γκιγιώ γύρισε από το σπίτι τους όπου είχε οδηγήσει τις χήνες της, ο άντρας της τη διέταξε να μαζέψει άμέσως και τις κόττες.

Άρχισε να τις βάψει κ' αυτές σ' ένα μεγάλο πανέρι, κ' άκούστηκαν άεφρα τα μακαρίσματα τους και τα φτερουγητά τους. Η παράλυτη κ' άκουσε... Και τα μάτια της γουρλώσαν περισσότερο...

— Όουχ! Όουχ! σένανε άναρθρα.

Ο Γκιγιώ έπιασε τότε το μέτωπό του. Προσκαθόσε, δίδεν, να καταλάβει τη δεινότητα του νέου ξεφωγητού της άρρωστης. Κ' έβλεπε σαν να το βρήκε φάναξε:

— Γά τον χοίρο της μιλάει! Θέλει να μάς πη για τον χοίρο της. Μας δίνει και τον χοίρο της. Την καλή μας τη θεία!... Δεν λημονάει κανένα απ' τα ζώα της! Τι καλωσύνη! Πώς κ' αγαπάει ως την τελευταία της ώρα! Δεν ξεχνάει κανένα!...

Η γρηγόρινα βλέποντας τη λεηλασία που γινόταν γύρω της είχε φροδάρει.

Κι' ο Γκιγιώ φοβήθηκε τώρα μήπως η γρηγόρινα, άπόληκτη, εναβόρη την χρήση της γλώσσας της, μήπως μιλήσει καθαρά και του άνατρέψει όλα τα σχέδια. Έπρεπε, λοιπόν, να τελειώνει άμέσως χωρίς άγνοια.

Φιλισή, που βρίσκεται το μπουκαλάκι με το φάρμακο που άκουσε ο γιατρός για τη θεία; ρώτησε τη γειτόνισσα. Έξω θά έβλεπε που βρίσκεται. Με δυο-τρεις σταγόνες, θ' άποκοιμηθώ και θά ήσυχάζω άπου. Είναι μεγάλο κρίμα να την έχουμε να υποφέρει έτσι, την αγαπητή μας τη θεία. Πρέπει να κάμουμε να μπορούμε να γιά να την άνακουφίσουμε...

Η γρηγόρινα έβλεπε και βρήκε το ναρκωτικό. Το μπουκαλάκι ήταν σχεδόν γεμάτο.

Η κρίσις είχε τώρα πιά δυνατή, έβλεπε ο Γκιγιώ. Άσφαλώς τρεις σταγόνες δεν θάταν άρκυτες. Πρέπει να διπλασιάσουμε τη δόση. Μάλιστα θάταν άποτελεσματικώτερο το φάρμακο αν της δώσουμε να πάρει όλο το μπουκαλάκι μονομιάς. Έτσι θά ήσυχάζει από γρήγορα... Αυτό είναι το καλύτερο που έχουμε να κάμουμε. Έτσι δεν είναι, γρηγόρινα;

Πήρε το μπουκαλάκι, πλησίασε στην άρρωστη, της άνοιξε με το σενιό το στόμα και της έχεσε μέσα όλο το ναρκωτικό.

Το φάρμακο δεν άργησε να φέρει το άποτέλεμά του. Η άρρωστη τινάχτηκε δυο-τρεις φορές και έανάπνευσε στο κρεβάτι της άσπληνη.

Φιλισή, είπε άργά πειά, είπε τώρα ο Γκιγιώ στην γειτόνισσα. Μπορείς να φέρεις Πάρε και τον άντρα σου. Μη σου αράξουνε περισσότερο. Είσαστε κ' έσείς γέροι και άναπηροι. Έμεις άντέχουμε. Θα μείνουμε όλη τη νύχτα κοντά στην άρρωστη μας...

Οι δύο άνδρες γέροι θέλοντας και μη άποτραβήχτηκαν. Ο Γκιγιώ έμειναν μόνοι στο σπίτι τη, γρηγόρινα - Κατερίνα.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

Κάποτε, σε μια έσπεριδα, μια κορία έρώτησε τον Δουμά με τη λαρόσκαια:

— Δεν μου λέτε, αγαπητή μου κορία, πού να ξέρετε όλα και που είστε και τόσο σενός φίλος μου, ύπάρχει κομία διαφορά μεταξύ φίλης και έρωτος;

— Τεραστία διαφορά, κορία μου! Όση και μεταξύ... ήμερος και νυκτός! Η ήμερα είναι ξάστερη και φωτεινή σαν την ημέρα, ενώ η νύχτα... η νύχτα μοιάζει μάλλον με τον έρωτα, γιατί την πολύ σκοτό, και πολλά μυστήρια, όπως κ' αυτός!...

Σε μια έσπεριδα που ήταν καλεσμένος, και ο Δουμά, παραφωτισμένος και κάποιος συγγενής του οικοδεσπότη υπερβολικά φιλικός, ο οποίος δεν έπαινε ούτε στιγμή από του να διηγείται διαφωτισμένους άνοους και βαρετές ιστορίες. Οι καλεσμένοι, από σπληνισμό, τον άκουσαν υπομονετικά. Ο Δουμά, αν και η άνοησία συνήθως τέτοιου είδους άνοητισμούς τύπου, έκανε ώ, τότε και αυτός άπομονή, μη θέλοντας να άσπασε την άνοησία του.

Ο φιλικός είχε τελειώσει την τρίτη ή τέταρτη άφήση του κ' άκουσε τον Δουμά να λέει μια νέα «απαληψιαστική» ιστορία, όταν έβλεπε σταμάτησε, τάχισε και κοκκινίζοντας από τη στενοχωρία έψαχόταν:

— Με συγχωρείτε... Δεν ξέρω πώς το έπαθα αυτό... Δεν θυμούνται το τέλος της ιστορίας που άρχισα να σας διηγούμαι. Κοίμα!... Ήταν τόσο άνοητος ιστορία... Και έδωσαν τότε περιεργός, κατόπιν, θάκουγα την γνώμη σας κ' αείν...

— Μα! Μην στενοχωριέστε γι' αυτό... άπάντησε ο Δουμά, πειθ' δεν μπορούσε να συγκαταστή περισσότερο. Έγώ, έχοντας μπορεί να σας πω άμέσως την γνώμη μου. Η τελευταία άφήση ιστορίας σας, την όποιαν δεν μπόρεσα να διηγούμαι, καί, μάλιστα, εύχαρίστησε, σας βεβαιώνει, έλους μας, περισσότερο απ' όλος τις άλλες που είπατε προηγουμένως!...

Σε κάποιο από τα «Φιλολογικά διάνοια» του Μπίξο, η γερή συτήτηση μεταξύ των συνδοιχομένων περι του έβλεπε τη στιγμή:

— Εάν έρωτο έσας ένα νερό αν θέλη να άναγνώσει στην ζωή, τι θα άπαντούσε; Ναί, όχι!...

Ο καθένας έβλεπε να πη την γνώμη του. Άλλοι έλεγαν ότι θα άπαντούσαν «ναί», άλλοι «όχι». Τέλος, ήρθε και η σειρά του Δουμά.

— Έγώ, ιδίως, άπάντησε ο πνευματικός σπυραφός, θάπαντο έσας «Ναί... άλλ' από όρους!...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ

Όπως άναφέρει η ιστορία ο Άπολλώνιος Δημηγόρων στην Έφεσο το 96 μετά Χριστόν, άκούσαν έβλεπαν τον λόγο του κ' άπάντησε: «Χύψα! Χύψα!» Έπειτα γύρισε προς το άκουστικό και προσέθεσε: «Έβλεπεν ο τέραςνος!» ύποναν τον άκουστικό Δομιτιανό. Πράγματι δέ έβλεπεν την ίδια στιγμή, ο Δομιτιανός δολοφονείτο στη Ρώμη, όπως άγνώστη άργότερα.

Και στα 1838, ένας Γάλλος όνόματι Μισέλ, μένοντες στο Παρίσι «έκάντσαν» τον φόνο του στρατηγού Damazemont, πούγινε στην Άλγερία.

Τα τηλεπαθητικά αυτά φαινόμενα οι άρχαιοι τα θεωρούσαν ως άποτελέσματα υπερφυσικής άνεργείας. Σήμερα έξηγούνται από το μαγνητισμό.

Όλη τη νύχτα έδωλεψαν καθώς έβλεπε. Έλελάτησαν κ' άμάρια, τα σεντούκια, τις κάσες, το κελλάρι της γρηγόρινα. Δεν άπταν γωνιά, που να μη την ψάξουν, σ' όλο το σπίτι.

Όταν έβλεπε η μέρα, ο Γκιγιώ σήκωσε έσας το πρόσωπο της θείας του το φανάρι, που του είχε χρησιμοποιήσει στη νυχτερινή λεηλασία, την κούταξε καλά κ' ύστερα είπε στη γυναίκα του:

— Νομίζω πως πέθανε! Τώρα μπορούμε να στείλουμε ένα τηλεγράφημα στην Όρτάνς.

— Και πρέπει να μάς είναι ύπόχρεο η Όρτάνς, που παραταθήκαμε στην άνοησία της μάνας της, ενώ έμεινε έλεος! είπε η γυναίκα του Γκιγιώ, άρχίζοντας να μισολοιγεί.

Βγήκαν έπειτα έξω κ' έστειλαν ένα τηλεγράφημα στην Όρτάνς. Γύρισαν ύστερα στο σπίτι, έπιασαν στα γόνατα, δίπλα στο κρεβάτι της πεθαμένης, κ' άρχισαν να προσεύχονται!...

Ζάκ Ζάγγραμ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ήταν, σε' άλληθια, σαν βασιλοπούλα του παρμενίου, όνειρο της άρτιας, έξωτικά όρτια, πεντάμορφη!...

Άνάμεσα στις έμορφες έπίσης φίλες της, έμοιαζε σαν άρροσε τρανταφύλλο, στη μέση μιας άνοησίας από διαλεχτά λουλούδια!...

Το βράδυ της ήμερας αυτής η Ίωάννα κλείστηκε όρρετη ώρα στη κομορή της όλομότοχη.

Τι έκανε εκεί;

Είχε ένα όλιγορό ποτήριον να έπιε. Έπρεπε να κάψει τα γράμματα του Ζωφί. Από τις έπιστολές αυτές, τις γεμάτες φλογερά λόγια άγάπης δεν έβλεπε να άπομείνει παρά λίγη στόχη.

Η Ίωάννα δεν έδίστασε.

Τις βγάλε απ' το συρτάρι της, έρωτ' έδω κ' έβλεπε φευγάλες ματιές, έσφιξε την καρδιά της κ' άρχισε να τις παίει μία-μία στη πλάνα ενός κοριού.

Το χέρι της έτρεμε...

Κάθε τόσο βαθείο στεναγμαίο φούσκωναν το έυπλαστο στήθος της...

Με το κάψιμο των έπιστολών αυτών άπομαρτυρούσε το παρελθόν, για να μη σ' έντελλε νέα ζωή...

Την ώρα αυτή, είχε ζήτημα, αν κοιμήθηκε καθόλου. Στριφογύρισε στο κρεβάτι ως το πρωί. Η συγκίνησή της ήταν μεγάλη.

Το πρωί έπιασε βιαστικά λίγο γάλα και κατόπιν άφάθηκε να παρασυρθεί στη παραζάλη των προσκομιμάτων του γάμου.

Δεν ήθελε στον έαυτό της ούτε και τη στιγμή της τελεσεως του μυστηρίου άκόμα.

Μηχανικά έβλεπε και μιλούσε. Η καρδιά της ήταν σφιγμένη. Το κεφάλι της γύριζε. Είχε τη διαίσθη να κλάψει και κατέβαλε πάθε προσπάθεια για να συγκαταστή. Να κλάψει... Άλλά γατί; Αυτό δεν ήταν σε θέσι να το καταλάβει και η ίδια. Ήταν τάχα συγκινημένη απ' τη χαρά της; Τη βασάνιζε καμιά παλιά άνοηση, όλομένη στα πατάβατα της κ' αρτιάς της;

Μ έλες αν τούτοις τις προάλλες; Δεν μπόρεσε να συγκαταστή τα δάκρυά της, όταν μετά τη τελεση του μυστηρίου την άγκάλιασε και την φίλησε ή μητέρα της.

Βιόχωναν τα μάτια της, από τον λυγμό την έπιστολή, έτσι κλαίοντας δάκρυα τα φίληματα και τις έλξεις των φιλενάδων της κ' οι των συγγενών της.

Το ίδιο βράδυ, αν και δεν είχε καθόλου διάθεση, κάθισε στο γαμήλιο δαίτηνο και προσπάθησε να στήσει εύθυμη. Ο σύζυγός της, ο βαρύνος Μαρσεσάν είχε έξαιρετικό κέφι. Μιλούσε με έρωτα, τις έκανε έξαιρετικές περιποιήσεις, της έλεγε του νερού λόγια...

Τα μεσάνυχτα σηκώθηκαν απ' το τραπέζι για να φύγουν. Θα περνούσαν τον μήνα του μέλιτος σε μια κομψή και πολυτελή έπαυση έπιλωμένη έσπυλ το Μαρσεσάν, έξω απ' το Παρίσι.

Η στιγμή του άποκαιρισμού ήταν πολύ συγκινητική.

Η Ίωάννα έπιασε στην άγκαλιά της μητέρας της, κλαίοντας σαν μικρό παιδί. Είχε μια παράξενη άνησυχία, μια πένθυμη προσέοψη, ένας άνεξήγητος φόβος πίεζε την καρδιά της.

Η μητέρα της παραξενεύτηκε. Την πήρε λίγο παραμέρα και προσπάθησε να την φέρει στον έαυτό της.

— Παιδί μου, Ίωάννα, τι έχεις;

— Δεν ξέρω, μαμά, δεν μπορώ να καταλάβω, κ' όμως ύποψομαι... άχ! αν ήξερες πόσο ύποψομαι!

— Δεν έχεις δικιο, χρυσό μου παιδί. Θάπρεπε να είσαι χορομένη, εύτυχισμένη... Έπανε ένα τόσο καλό γάμο. Ο σύζυγός σου σε λατρεύει.

Η Ίωάννα άναστενάξε.

— Γιατί στεναίξεις; Άμφιβάλλεις για την άγάπη του βαρύνου;

— Όχι, μαμά, δεν είναι αυτό. Δεν μπορώ, θεέ μου, δεν μπορώ να έξηγησω τι είναι αυτό που μου συμβαίνει. Μιά θλίβεση προσέοψη με βασανίζει. Θάθελα να κλάψω, να κλάψω...

— Ίωάννα, μή μου, έλα στον έαυτό σου. Τι λόγια είναι αυτά; Θα σου πείραζε τα νεύρα ή κορούς όλης της ήμερας. Δεν είναι τίποτε. Τώρα που θα φύγεις θ' σου κείνη καλό ο παρθένος άέρας.

Όλα ήσαν πια έτοιμα. Η Ίωάννα χαιρόνησε τους καλεσμένους, ο Μαρσεσάν φίλησε το χέρι της παθεράς του και κατέβηκε στο άστούνι.

Κάθισε σ' ένα ντεβάνι...

Λέγαν η δύναμεις της. Ένα γλυκό παιδί άπλωσε σ' όλο της το κορμί. Η καρδιά της χτύπαγε άργά, σαν να έπρόκειτο να σταματήσει. Τα βλέφαρά της μισόκλεισαν κ' άναστενάξε σαν κάτι να την έβόρνε...

Έβλεπε έννοιωσε τον Μαρσεσάν να την σφιγγει δυνατά έπάνω του, τόσο δυνατά που έπνενε η λεπτή της μέση... Αισθάνθηκε την έσφιξη πνύχ του στα μάγουλά της κ' έπιασε τα χείλη του κείνου στα χείλη της, σ' ένα φίλημα διψαλό, παρόμοιο, θαρό, έβλεπτο...

Απομονώθηκε μέσα στην παραζάλη της πώς βρίσκεται στην άγκαλιά του συζύγου της, θέλησε να τινάχθει και να φύγει μακριά, μα δεν μπόρεσε ούτε να σπείρει κ' άφάθηκε άδύναμη και σαν μέσα σ' έστια στα τραύματά του χάρια, σεις θερμές σπριγγιές του, στα παρόμοια φίλια του, άκούγοντας μέσα στο σβόμικό της, σαν μέσα σ' άνοητο ήδονικό και μεθυστικό, τα τραλλά, άσπιδόμα λόγια του.

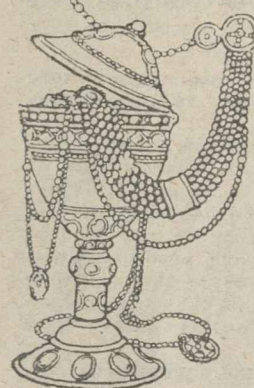
— Άγάπη μου!... Γλυκειά μου άγάπη!... Α! αν ήξερες πόσο σε ποθείς!... Ίωάννα, γλυκειά μου, μίλησε μου!... Σ' άγοπά!... Είσαι τόσο όρτια!... Τόσο όρτια!...

Έξω έβλεπε άργά, θλίβερα, μονότονα...

(Άπολυθεί)

ΜΙΑ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ

Η ΘΕΟΔΩΡΑ

Ένα ρομαντικό μυθιστόρημα. Όπως στα παραμύθια. Η κόρη του άρχιουδού-
λακα. Οι Πράσινοι και οι Βενέτοι. Μιά καταπληκτική σταδιοδρομία. Τό είδω-
λο του Ίουστινιανού. Τα άνακτορα του Βυζαντίου. Αμύθητος πλούτος και
πολυτέλεια, κτλ. κτλ.

Μεταξύ των διασήμων γυναικών της
ιστορίας, των οποίων η εξέλιξη υπήρξε
καταπληκτική, πρέπει χωρίς άλλο να συ-
γκαταλέξη κανείς και την αυτοκράτειρα
του Βυζαντίου Θεοδώρα.

Δεν υπάρχει μυθιστόρημα πιο ρομαν-
τικό από τη ζωή της και η οποία παρού-
σαίται όλες τις άεφνες μεταβολές της τύχης, όλες τις αντίθεσεις
της αθλιότητας και της δόξης, και έγινε γράμνη από ραδιουργίες,
έπαινασάσεις, δράματα και εκδικήσεις.

Η ζωή της Θεοδώρας άρχισε έπικρατώντας τα παραμύθια στα
όποια βλέπει κανείς ένα βασιλόπουλο να παντρεύεται μια φτωχή
και άσημη κόρη. Άς την άρχισουμε λοιπόν κ' έμεις από παραμύθι.

Μιά φορά κ' έναν καιρό ζούσε στην Πόλη ένας φτωχός διά-
βολος που ήσαν φύλακας στις άρχουσες του Ίσπουδισμού. Λεγό-
τανε Άκάκιος. Η γυναίκα του ήταν κ' αυτή χορεύτρια. Από το
ζευγάρι αυτό των καλλιτεχνών γεννήθηκαν τρία κορίτσια : η Κο-
μντώ, η Θεοδώρα και η Άνναστασία.

Όταν η Θεοδώρα ήρθε στον κόσμο, κατά το 500 μ.Χ., η Κων-
σταντινούπολη που είχε γίνει ένωμεταξύ πρωτεύουσα της Άνα-
τολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, παρουσίαζε το πιο παράδοξο
θέαμα : γινόταν εκεί τότε ένα μπερδεμένο μάζμα φυλών και Ι-
δαίων και έπικρατούσε όλη η πολυτέλεια της Άνατολής που συ-
γκέντρωνε τόσο με τη βαρβαρότητα. Ένα από
σημεία των Βυζαντινών έδειχνε της
έποχής ήταν και το πάθος που τους είχε
καταλάβει για τα παιχνίδια του Ίσπουδισμού.

Όλο το Βυζάντιο σύναζε τότε στον Ίσ-
πουδισμό : κληρείοι και πατριόχοι, ιερείς και
λαϊκοί. Οι νικητοί άρματοδρόμοι ήταν οι ή
ρωες της ημέρας. Το πλήθος είχε διαρεθεί
σε δύο άνεμαχόμενα στρατόπεδα, σύμφωνα
με το χρώμα του μανδύα των : στους Περ-
σίους και τους Βενέτους (κυανούς). Η διαί-
ρεση αυτή πήρε άγρότερη κοινωνική σημα-
σία και βάσταξε έπί αιώνες. Κ' ένα γεγο-
νός ένδεικτικό του έπικρατούντος έδειχνε την
έποχή στο Βυζάντιο πνεύματος. Ο Ίσπου-
δισμός και τ' άνάκτορα συγκοινωνούσαν
μεταξύ τους με ένα μυστικό διάδρομο. Έτσι
ο Αυτοκράτορας πήγαινε κατ' ευθείαν στον
Ίσπουδισμό χωρίς ν' αναγκάζεται να βγαίνει
από το παλάτι του.

Ένωμεταξύ ο Άκάκιος πέθανε. Η χή-
ρα του, γυναίκα πρακτική, έβαλε τότε τις
κόρες της στο θέατρο. Η Κομντώ βγήκε
πρώτη και έπέτυχε περίφημα. Σε λίγο την
άκολούθησε κ' η Θεοδώρα.

Η τελευταία ήσαν πολύ όμορφη. Ήταν
βέβαια μικροκαμωμένη, μα είχε μι' ασύγκρι-
τη και ξεχωριστή χάρη. Το λίγο χλωμό με-
λαχρινό πρόσωπό της ήσαν γοητευτικό. Μιά
εικόνα της που σώζεται ακόμα στη Ραβένα
της Ίταλίας έλάχιστα μάς δίνει την όμορ-
φιά της γυναίκας αυτής, η οποία έσημείωσε
τόσους θαύματα.

Η Θεοδώρα όμως έκτός από την όμορ-
φιά της είχε και πολλά άλλα προτερήματα :
ήταν έξυπνη, πνευματώδης και έξοσκουστη με-
γάλη έπικροση σ' όσους την έπλησίαζαν.

Έτσι λοιπόν η μέλλουσα αυτοκράτειρα
του Βυζαντίου έγινε ήθοποιός η καλύτερα χορεύτρια, γιατί μόνο
στις πλαστικές εικόνες και στις παντομίμες έλάβαινε μέρος.

Από τη στιγμή που πάτησε τα πόδια της στα σανίδια της
σκηνής, άρχισε γι' αυτήν η πιο καταπληκτική σταδιοδρομία. Τά
πρώτα της χρόνια ως ήθοποιός ήσαν μια περίοδος ταπεινών και
δοκιμασιών. Έτσι από πολλές περιπτώσεις, κατέληξε μιά μέρα
λεξάνδρεια.

Η Άλεξάνδρεια ήταν τότε το πρώτο λιμάνι του κόσμου, μα
συγχρόνως και το μυστικοπαθέστερο μέρος της γής. Γύρω της ά-

πλωνόταν η θάλασσα, η οποία ήταν γεμά-
τη από έρμητες και άσημους. Μέσα σ'
αυτό το περιβάλλον η Θεοδώρα άρχισε
να μετανοή για τις νεανικές της τρέλλες
και να όνειρεύεται μιά ζωή πιο χριστι-
ανική.

Μά η Θεοδώρα ήταν γυναίκα ευμετά-
βολη όσο και ένθουσιώδης και γι' αυτό
δεν άρχισε να έναρξηση την παλιά της ζωή και να άκολουθή-
ση ένα διάσο Ίσπουδισμού στην Άντιοχεια, όπου μάθε μέρα γιν-
ταν το άτυπώμενο των έπαινων του πλήθους. Η έπισημη
της αυτής την έπαινα να όνειρεύεται θαύματα και δόξες.

Γι' αυτό και έσπευσε να γυρίσει στην Κωνσταντινούπολη. Όσο
έγγιζε εκεί, ήταν παιδί φρονιμένη, ώριμασμένη στη σκέψη, πορε-
σμένη από την άληθινή ζωή κ' έπιθυμούσε πια μιά σοβαρή
κατάσταση. Έπιασε ένα όφρατο σπίτι όπου φρόντιζε μόνη της
το νοικοκυριό της κ' έγενεσε τη ρόκα της, όπως η Ρωμαιο έδωσαν
του παλαιού καιρού.

Έκείνη την έποχή το έφερε η τύχη να γνωριστεί με τον Ίου-
στινιανό, άνεμό του Αυτοκράτορος Ίουστινίου και διάδοχο του
θρόνου. Έκείνος ήταν τότε σαράντα χρόνων και έδειχνε ειλικρί-
νεια.

Ο θαύματος στην περίπτωση αυτή υπήρξε τόσο άεφνος, όσο
γυήγορος και τόσο πλήρης, ώστε οι σύγχρονοί της δεν έβλεπαν
να τον άποδέσουν σε μάχη. Οόσσο δεν ήταν τίποτε άλλο από
η έπιβολή της λαχράς της θελήσεως άπαι-
στών άμφίβολο χαρακτήρα του Ίουστινιανού.

Οόσοι, τρελλά έρωτευμένοι μαζί, συ-
φρόνιτες και κατάργησης το νόμο, οόσους
άπαγόρευσε στάς ήθοποιούς να παντρευ-
ται και την έκανε γυναίκα του!

Σε λίγο καιρό, ο γερό αυτοκράτορας πο-
ρασμένος πια να διαχειρίζεται μόνοις τον
έξουσία, πήρε ως συντακτάρα του
τον Ίουστινιανό και τον άναιρέσε έπιση-
μως «βασίλεα». Μετά τρεις ημέρες, κα-
τή την έρση του Πάσχα, ο Ίουστινιανός άπέ-
φρετο στο ναό της Άγίας Σοφίας. Στο πλά-
ρικό του, φρονώντας ένα μακρύ μαγικό
πορφόρο πίσω από τον όποιο έόυρεται μια
μακροτά ούρα χρυσοκέντητη, με τα μαλλιά
της γεμάτα από διαμάντια, και μαργαρί-
τες τα όποια κλυούσαν ως τους όμους της, ό-
σο πορράχτες θαυμαστικοί, με το βασιλικό
διάδημα στο κεφάλι, η Θεοδώρα σολομύνη
σάν έαγραφή, συμμερίζονταν το θρόνο του
σούζου της. Άφου έστέφθη έπισημως στο
ναό, η Θεοδώρα σύμφωνα με τα έθιμα, πα-
ρουσιάστηκε και στον Ίσπουδισμό για να δε-
χθή τις έπαιφίμες του λαού. Στο ίδιο μέ-
ρος όπου την είχαν έπαιφίσει ως χορεύ-
τρια, οι ίδιοι άνθρωποι την έπαιφίσαν
τότε ως Αυτοκράτειρα. Τά άνακτορα της ά-
χαν πραγματοποιηθή.

Μερίκιους μήνες άγρότερα, την 1 Άύρι-
στου 527, ο Ίουστινιανός πέθανε και τον δια-
έχισε ο Ίουστινιανός. Έτσι η Θεοδώρα έ-
νε αυτοκράτειρα του μεγαλειώτερου τότε καί-
τους του κόσμου. Μα δύσκολα μαρτυρείται
να πανταστούμε σήμερα τι ήσαν σ' έπαιση
και μεγαλοπρέπεια τ' αυτοκρατορικά άνα-
κτορα του Βυζαντίου. Χτισμένα στην κορ-
και της θαλάσσης, περιέλαμπαν μέσα στην άπείρηνη παροχή
τους ένα πλήθος από διάφορες οίκοδομές, αθουσες δεξιώσεων και
Ίσπουδισμού, έκκλησιές και μοναστήρια, λουτρά και στρατόπε-
δοι, όπου ήθελαν άπαιφίσαν μακροτά στη θαλάσσια και στην άστική
άκρη. Ήταν ένα σόολο υπερόχον περίοισ που ήσαν όμοιες
μοινομήματα το ένα από το άλλο, μεταξύ των όποιων άπαιφόντου-
σαν αόλες μαρμαρόστρες, μακρούς γαλαρίες, μεγαλοπρεπείς αλ-
μαρες, μινια δάση έσπεριδοειδών και μεγάλοι κήποι που κα-
τά-

Η Θεοδώρα

(Πινάξ του Μπενζαμίν Κονσταν)

φη ενός λόφου, δυτικά στην Άγία Σοφία, μεταξύ του Ίσπουδισμού
και της θαλάσσης, περιέλαμπαν μέσα στην άπείρηνη παροχή
τους ένα πλήθος από διάφορες οίκοδομές, αθουσες δεξιώσεων και
Ίσπουδισμού, έκκλησιές και μοναστήρια, λουτρά και στρατόπε-
δοι, όπου ήθελαν άπαιφίσαν μακροτά στη θαλάσσια και στην άστική
άκρη. Ήταν ένα σόολο υπερόχον περίοισ που ήσαν όμοιες
μοινομήματα το ένα από το άλλο, μεταξύ των όποιων άπαιφόντου-
σαν αόλες μαρμαρόστρες, μακρούς γαλαρίες, μεγαλοπρεπείς αλ-
μαρες, μινια δάση έσπεριδοειδών και μεγάλοι κήποι που κα-
τά-

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΟΣΜΑΝ ΚΑΙ Η ΖΑΪΔΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Άλγέριο.

Σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο
του Παρισιού κατέλυσε κάποτε
με τους θησαυρούς του και το
χαρμό του, ένας πανίσχυρος και
πλούσιώτατος μπέης από το

Άλγέριο.
Ο μπέης αυτός είχε μιά όραιότητα και πο-
λύ χαριεμένη άραπία ένθουσιώδη, που λεγό-
τανε Ζαΐδα. Είχε και έναν πολύ έμπιστον άρ-
χιευνοόχο που την έφύλαγε—γιατί ο μπέης ή-
ταν πολύ ζηλότυπος. Ο άρχιευνοόχος του αέ-
τός λεγότανε Οσμάν.

Μιά μέρα, πρωί-πρωί, ο μάγιστρος του Χιουσέιν μπέης, ένας
όμοιος μπέης της Νουβίας, κατέβηκε στην κουζίνα του ξενοδο-
χείου και έήτησε να του δώσουν το μεγαλύτερο μαχαίρι που είχαν.
Ο άρχιμάγειρος του έδωσε άμέσως ένα μεγάλο μαχαίρι που είχαν.
Ο μπέης άπαιφίσαν το μαχαίρι και έαυτάς για μιά στιγμή το
μαχαίρι και έπειτα άνέβηκε στα διαμερίσματα του κυρίου του.

Έτσι από λίγη ώρα έαυτάς και έδωσε το μαχαίρι
στον άρχιμάγειρο λέγοντας :

— Πιο μεγάλο, πιο μεγάλο !
Ο άρχιμάγειρος άνοιξε τότε όλα τα συρτάρια του και βρισκα-
νε ένα άλλο πελώριο μαχαίρι που είχαν εκεί, το έδωσε στο νέγρο
συνάδελφό του. Έκείνος το κύτταξε κ' αυτό δ-
ας και το πρώτο, φάνηκε κάπως ικανοποιημέ-
νος και έαναγέθηκε στα διαμερίσματα του μπέης.

Έπειτα όρσε από δύο λεπτά έαναγέφυσε πάλι
και έπέστρεψε το μαχαίρι στον άρχιμάγειρο.

— Πιο μεγάλο ακόμα ! του είπε.
— Και τι διάβολο θα το κάμης πιο μεγάλο
μαχαίρι ; ρώτησε έκπληκτος ο άρχιμάγειρος.

— Έμένα που χρειάζεται, άπορίθηκε ο μα-
γιστρος που δεν ήξευρε και καλά τη γλώσσα.

— Σου χρειάζεται, αλλά τι θα το κάμης ; έρώ-
τησε πάλι έπειτα.

— Θα κόψω κεφάλι του Όσμάν ! άπήντησε ο
μπέης με τη μεγάλη-τεση άπάθεια.

— Τι έκανε λέει ; άφώνισε καταπληκτος ο
άρχιμάγειρος. Θα κόψης το κεφάλι του Όσμάν ;

— Ναι, θα κόψω το κεφάλι του Όσμάν, έπα-
νέλαβε ο νέγρος με την ίδια ήρεμια.

— Του Όσμάν, του άρχιευνοόχου ;

— Ναι, του άρχιευνοόχου ;

— Ναι, του άρχιευνοόχου ;

— Ναι, του άρχιευνοόχου ;

— Ναι, του άρχιευνοόχου ;

— Ναι, του άρχιευνοόχου ;

— Ναι, του άρχιευνοόχου ;

— Ναι, του άρχιευνοόχου ;

— Ναι, του άρχιευνοόχου ;

— Ναι, του άρχιευνοόχου ;

— Ναι, του άρχιευνοόχου ;

— Ναι, του άρχιευνοόχου ;

— Ναι, του άρχιευνοόχου ;

— Ναι, του άρχιευνοόχου ;

— Ναι, του άρχιευνοόχου ;

— Ναι, του άρχιευνοόχου ;

— Του Όσμάν, του άρχιευνοόχου, άπάντησε ο μαγιστρος.
— Είσαι τρελλός, άγαπητέ μου ! Άν έσύ κόψης το κεφάλι
του Όσμάν, τότε ο μπέης θα βάλη να κόψουν και το δικό σου κε-
φάλι.

— Ο μπέης με διάταξε, είπε τότε ο μαγιστρος.
— Μπάρ και τι έκανε λοιπόν ο Όσμάν ;
— Δώσε μου το μαχαίρι, είπε τότε ο μαγιστρος βιαστικώς.

— Θα σου δώσω το μαχαίρι, αλλά θα μου πής προηγήτερα τι
έκαμε ο Όσμάν.

— Άνοιξε μιά τρύπα στο ντουβάρι, είπε ο μαγιστρος.
— Σε ποιά ντουβάρι ;
— Χαρμό ντουβάρι, είπε ο άράπης.

— Στο ντουβάρι του χαρμού ; κ' έπειτα ;
— Ένα μπήκε Ζαΐδα.
— Έμπηκε ένας στης Ζαΐδας ;
— Ναι !

— Και τη Ζαΐδα τι θα την κάμης ο μπέης ;
— Θα τη βάλει σ' ένα σουβάλι και θα τη ρίξει στο ποτάμι !
Και ο μαγιστρος έγέλασε δείχνοντας τα δόλοσπρα δόντια του.

— Δώσε μαχαίρι, είπε έπειτα.
— Καλά, περίμενε μιά στιγμή.

Και ο άρχιμάγειρος έτρεξε να είδοποιήση το διευθυντή του
ξενοδοχείου γι' αυτά τα τρομερά πράγματα που γινόντουσαν στο
ξενοδοχείο του. Και ο διευθυντής του ξενοδο-
χείου έκάλεσε άμέσως την άστυνομία. Και μιά
που έπρόκειτο για έναν έπίσημο ξένο, ο ίδιος ο
διευθυντής της άστυνομίας έτρεξε να ιδή τι συ-
νέβαινε.

Ερμήνευε το μπέη να καπνίζει ξαπλωμένος στο
νταβάνι του.

— Έξοχώτατε, του είπε, είμαι ο διευθυντής
της άστυνομίας !

— Σε γνωρίζω, άπορίθηκε ο μπέης. Καλώς
δρισες !

— Έξοχώτατε, έπαιφίσε ο διευθυντής της ά-
στυνομίας, ήρθε για να σας έμποδίσω να δια-
πράξετε ένα έγκλημα.

— Έγκλημα ; έκανε ο μπέης βράζοντας το
τσιμπούκι από το στόμα του, και ποιά έγκλημα ;

— Σκοπεύετε πράγματι να κόψετε το κεφάλι
του άρχιευνοόχου σας ;

— Το να κόψω το κεφάλι του άρχιευνοόχου
μου δεν είναι έγκλημα, είπε ο μπέης.

— Και να ρίξετε τη Ζαΐδα στον ποταμό ;
— Το να ρίξω τη Ζαΐδα στον ποταμό, ούτε
αυτό δεν είναι έγκλημα, είπε ο μπέης.

— Μα πώς δεν είναι έγκλημα ; άφου θα θά-
νατώσετε δυο ανθρώπους !

— Αγόρασε τον Όσμάν έκάτο φλουριά και
τη Ζαΐδα μίλια φλουριά, είπε ο μπέης. Μου άνη-
κουν και τους κάνω ατι θέλω !

— Όχι δα ! είπε ο διευθυντής της άστυνομίας.
Πώς όχι !

— Έδω, στο Παρίσι τουλάχιστον όχι.
— Έδω, πώς με λένε έμένα ;

— Μάλιστα, έξοχώτατε ! Άλλ' αυτό δεν σας έμποδίζει να πά-
τε φυλακή, αν κάμειτε αυτό που λέτε !

— Πολύ καλά, τότε φεύγω άλύπως.
— Είσαστε έλεύθερος να πάτε όπου θέλετε, είπε τότε ο διευ-
θυντής της άστυνομίας, αλλά θα μου δοκιμάσετε στον Προφήτη
ότι δεν θα πειράξετε ούτε τον Όσμάν ούτε τη Ζαΐδα.

— Δεν δοκιμάζω, είπε ο μπέης.
— Τότε παραδόθηκε σε μένα τον Όσμάν και τη Ζαΐδα !

— Θα τους τιμωρήσης ; ρώτησε ο μπέης.
— Μάλιστα, έξοχώτατε !

— Καλά ! είπε ο μπέης.
— Έχτοπες τότε τα χέρια του και ένας σκλάβος άνοιξε την πόρτα.

— Φέρε εδώ τον Όσμάν και τη Ζαΐδα, είπε ο μπέης.
Ο μαγιστρος έστράφησε τα χέρια στο στήθος του, έσκυψε το κε-
φάλι και έφυγε, χωρίς να βγάλη μιλιά. Έτσι από λίγο παρού-
σάσθηκε μαζί με τους δυο ένοχους. Ο ένοχος έπιασε τότε στα
πόδια του μπέη, ένω η όφρα Ζαΐδα άστάθηκε με χαμηλωμένα τα
μάτια.

— Πάρε τους, διάταξε τότε ένας άστυνόμος που είχε μαζί του
ο διευθυντής της άστυνομίας.

Ο άστυνόμος τους έπιασε και τους δυο τρελλούς από τη χορά
τους γιατί γάυωναν, και έφυγε. Τότε ο διευ-
θυντής της άστυνομίας είπε στο μπέη :

— Και τώρα, έξοχώτατε, είστε έλεύθερος να
πάτε όπου θέλετε !

— Θα φύγω, είπε ο μπέης, λυσιώνοντας άπ' το
καπό του, θα φύγω άμέσως. Δεν μπορώ να
μείνω ούτε μιά στιγμή σε μιά τέτοια... βάρ-
βαρη χώρα, που δεν έχω κανέναν δικαίωμα να
πάρω τα κέρια του... Κ' έφυγε... Άλλ' άστυνόμος

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΕΥΛΟΚΟΠΗΜΑ

ΤΟΥ MIGUEL ZAMACOTI

Κόντευε να βραδιάσει. Ένα ταξί σταμάτησε στην άκρη του πεζοδρομίου και και δύο χέρια συναντήθηκαν στη λαβή της πόρτας του. Το ένα από τα χέρια αυτά ανήκε σ' ένα κύριο πολύ παλιντομένο με ημίψηλο, το άλλο σ' ένα δαισιές καλοντυμένο κύριο με μαλακό καπέλλο.

— Έγώ σταμάτησα πρώτος το αυτοκίνητο! βεβαίως νευρικά ο κύριος με το ημίψηλο.

— Μά συγχωρείται. Έγώ του έκομα πρώτος νόημα να σταματήσει.

— Άς είνε, δεν χρειάζονται τώρα σεζιγήσεις. Παίρνω το αυτοκίνητο και τελειώνει.

— Έγώ θα το πάρω.

— Θα το δοῦμε αυτό, παληάνθρωπε!

Παληάνθρωπε! ή βρισιόει αυτή θύμωσα τον κύριο με το μαλακό καπέλλο και χωρίς καθόλου να σκεφθώ σήκωσα το μπιστοτόνι του και μ' ένα χτύπημα έβγαλε με το ημίψηλο του άλλου, το οποίο κυλίστηνε μέσα στα χόματα!

Η προσβολή δεν μπορούσε να μείνει χωρίς απάντηση. Το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι του κυρίου όταν είδε το καπέλλο του να σέρνεται στο πεζοδρόμιο. Τα μάτια του θόλωσαν, έσφιξε τις γροθιές του και κατάφερε ένα δυνατό χτύπημα στο στήθος του αντιπάλου του. Το χτύπημα ήταν τόσο δυνατό, ώστε ο παλιός με το μαλακό καπέλλο έπεσε ανάστροφτος επάνω στις πέτρες. Οι περιέργοι άρχισαν να μαζεύνονται γύρω τους. Ένας αστυνομικός, που περνούσε τυχαίως από εκεί, πλησίασε έπίσημα. Κόι μέσα στο μπιστοτόνι του του αστυνόμενου άρχισε μια θορυβώδης συζήτηση, όπως συμβαίνει πάντα σε τέτοια επεισόδια.

Για να επαναφέρουν στις αισθήσεις του τον κύριο με το μαλακό καπέλλο, τον μεταφέρουν στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα και τον ξάπλωσαν σ' ένα κρεβάτι έκτακτης περίθαλψης. Ο αστυνομικός άνοιξε τον κύριο με το σπλην, ο οποίος παρουσίαζε τα χαρακτηριστικά του και προσπάθησε να εξηγήσει ότι ο λιπόθυμος κύριος του είχε επιτεθεί πρώτος.

— Δεν μου φαίνεται να ηγαιήνη καλά, είπε λίγο αργότερα, στον προϊστάμενό του ο αστυνομικός που περιποιόταν το θύμα. Πρέπει να καλέσουμε ένα γιατρό της ύπηρεσίας...

— Γιατρό! γιατρό!... Ποῦ να τον βρούμε τέτοια ώρα.

Ένώ όμως έψαχνε τα χαρτιά του κυρίου με το ημίψηλο φώναξε:

— Ά...δεν γελιέμαι, είστε γιατρός...

— Μάλιστα, ο γιατρός Βιρεντελέ, δόξ Λαφαγιέ 11.

— Τότε λοιπόν θα καλέσετε αυτόν τον άνθρωπο!

— Τον άνθρωπο που σήκωσε το μπιστοτόνι του να με χτυπήσει; Δεν πιστεύω!...

— Γιατρέ Βιρεντελέ! αν δώματι του νόμου σας αναθέσει να παρασχετε τις πρώτες βοήθειες στο θύμα της επιθέσεως σας!

— Κύριε αστυνόμε, λυπούμαι πολύ, δεν μπορώ όμως να είμαι συγχρόνως γιατρός και κατηγορούμενος... Και αφού άρχισα να με μεταχειρίζεσθε σαν ένοχο—άρεσά απότομα μάλιστα—σας παρακαλώ να ξεκαλοουθήσετε να με θεωρείτε ως κατηγορούμενο.

— Έλάτε, γιατρέ, καλέστε τον λίγο... Να συνέλθει τουλάχιστον απ' τη λιποθυμία... Αν τρέξουμε τώρα να βρούμε τους γιαιούς της ύπηρεσίας, άσφαλως δεν θα τους βρούμε εύκολα. Έλάτε λοιπόν, με καλή χειρονομία. Του την όφειλετε άλλως τε.

— Κι' όμως μου φέρθηκε πρόστυχα.

— Έστω... Είνε όμως σαστό ν' αφήσουμε τον άνθρωπο σε τέτοια κατάσταση!

Ο κ. Βιρεντελέ υπόχρεως. Πέρασε στο διπλανό δωμάτιο, έβγαλε το επανωφόρι του, το άκουμπησε σε μια καρέκλα μαζί με προσηκνωτά το θύμα, άρχισε να του τρίβει τις κλειδώσεις και του έκομα με ένα στο πόδι.

— Ο κύριος με το μαλακό καπέλλο αναστάναξε ένα δυο φορές και άνοιξε τα μάτια του.

— Εξοχριστό, γιατρέ, ψιθύρισε... Είδατε τι μουφτιαξε έμεινος ο μαστοράς!

— Είδατε, γιατρέ, ψιθύρισε... Είδατε τι μουφτιαξε έμεινος ο μαστοράς!

— Είδατε, γιατρέ, ψιθύρισε... Είδατε τι μουφτιαξε έμεινος ο μαστοράς!

— Είδατε, γιατρέ, ψιθύρισε... Είδατε τι μουφτιαξε έμεινος ο μαστοράς!

— Είδατε, γιατρέ, ψιθύρισε... Είδατε τι μουφτιαξε έμεινος ο μαστοράς!

— Είδατε, γιατρέ, ψιθύρισε... Είδατε τι μουφτιαξε έμεινος ο μαστοράς!

— Είδατε, γιατρέ, ψιθύρισε... Είδατε τι μουφτιαξε έμεινος ο μαστοράς!

— Είδατε, γιατρέ, ψιθύρισε... Είδατε τι μουφτιαξε έμεινος ο μαστοράς!

— Είδατε, γιατρέ, ψιθύρισε... Είδατε τι μουφτιαξε έμεινος ο μαστοράς!

— Ο γιατρός, ντροπισμένος για το προηγούμενο φάρμακόν του, δέχτηκε το έλαιο του μαστορά, χωρίς να θυμώσει και διαλάσει τις περιποιήσεις του.

— Μή μιλάτε... Άναπνεύετε καλά... είστε στην τέως άνιστά του.

— Είστε πολύ καλός γιατρός... Έμεινος ο άλλος όμως, τι νομίζετε!

— Χμ!... όχι και τόσο... Πάρτε τώρα λίγες γουλιές απ' αυτό έδω...

— Μου σέσασε τη ζωή, γιατρέ... Δίν θα το έχω χάσει ποῦ... έμεινος έμεινος όμως... τι άπάχης!... Ποῦ είνε;

— Είν' έδω... έδω μπροστά σας... και σάς περιποιείται με λίγη τήνη καρδιά του.

Ο κύριος με το μαλακό καπέλλο, που μόλις είχε παρατηρήσει τα χαρακτηριστικά του αντιπάλου του, τινάχτηκε.

— Έσείς; έσείς; Είστε... Φέγετε από δω...

— Έλάτε, ήσυχάστε... χωρίς ίχνος θά είσαστε ίσως νευρικοί.

— Μπορώ τι μου λέτε;

— Δεν είνε νύκτωρ... θά σάς παρόν.

— Άς αύριο θά τάχουμε έξωσμάτα δια...

— Άλλά, πείτε μου, γιατί με χτυπάτε με το μπιστοτόνι σας;

— Γιατί με είπατε παληάνθρωπο;

— Για μιά λέξη!... Δίν ήταν άτακ να σηκώσατε το μπιστοτόνι σας και να ρίξετε στα χόματα ένα κοινούριο καπέλλο.

— Ίσως, αλλά μιά μπιστοτολιά με σάς έδωσε στο κοινοτόνι σας καπέλλο δέν έβριζε να μου δώσατε μιά τέτοια γροθιά στο γρόνθι μου στομάχι...

— Έχετε δικαιο και δίν νεράπαιμαι να όμολογήσω ότι λυπούμαι για την παραφορά μου.

— Όταν είνε κανείς θυμωμένος δίν έβρισε τι πάμει... Οῦς' έγώ έβρισα να χυσιμοποιήσω το μπιστοτόνι μου.

— Οῦς κ' έγώ να σά, όνομός μου ληάνθρωπε!

— Αν ήξερα ότι είστε γιατρός θά σάς παραχωρούσα ευχαρίστως το καπέλλο ήταν πιο έπεινους ή δουλειά σας δίν' τη δική μου.

— Ναι, πήγαινε να δώ ένα όρκο στο...

— Έναν όρκο στο!... Μήν ποῦσατε λοιπόν, ηγαιήνε να έπιστηφθώ τον όρκο στο σας, γιατρέ... αίσθημα πολύ καλό, θά πάω ένα αυτοκίνητο και θά πάω σπίτι μου να ήσυχασω...

— Όχι πριν σάς γράψω μιά μικρή συνταγή.

— Σας ευχαριστώ, και αν είχατε την καλοσύνη ναόρετε αύριο το απόγεύ μου να με δώτε... Δέν έχω γιατρέ. Ο δώος μου πέθανε πριν από έξη μήνες. Άπό τότε δέν μου παρουσιάζει κανένα καλίσσα άλλον. Θέλω να σάς πω...

— Σας διαταγάς σας... Άίρω το ποῦ στίς δέκα. Μου χρίζετε τιμμή σας;

— Όρίστε ή πόρτα μου.

— Όρίστε και ή δική μου. Ίσως είνε...

— Όρίστε και ή δική μου. Ίσως είνε...

— Όρίστε και ή δική μου. Ίσως είνε...

— Όρίστε και ή δική μου. Ίσως είνε...

— Όρίστε και ή δική μου. Ίσως είνε...

— Όρίστε και ή δική μου. Ίσως είνε...

— Όρίστε και ή δική μου. Ίσως είνε...

Δύο καλοί φίλοι

ή πρώτη φορά που δού άντίπαλο έγκαλλάσαν τις πόρτες... μετά το τέλος της μονομαχίας...

Τη στιγμή έμεινε μπήκε στο δωμάτιο ο αστυνόμενος για να πάρη την κατάθεση του τραυματία. Οι δύο κύριοι πού πριν από λίγη ώρα είχαν συνιπλανε μέσα στους δρόμους έδειχναν τώρα ο ένας το χέρι του άλλου με μεγάλη έγκαλονδία. Έμπρός στο τραυματία αυτό θέμα ο αστυνόμενος έθεώρησε καλόν να χαίρειται και ν' άποσυρθώ, άφίνοντας τους δύο έένους του να φέγουν άνεπρόλητοι από το τμήμα. Βγαίνοντας μοιλάτατα έξω μοιλάτατα...

— Τι πάμπος!... Δέχονται και ν' ύστερα άγκαλιάζονται και ηλιοθύνται! Πώς θά ήσυχουμε ύστερα από αυτό ήμεις οι αστυνόμενοι δέν καταλαβαίνω καθόλου...

— Τι πάμπος!... Δέχονται και ν' ύστερα άγκαλιάζονται και ηλιοθύνται! Πώς θά ήσυχουμε ύστερα από αυτό ήμεις οι αστυνόμενοι δέν καταλαβαίνω καθόλου...

— Τι πάμπος!... Δέχονται και ν' ύστερα άγκαλιάζονται και ηλιοθύνται! Πώς θά ήσυχουμε ύστερα από αυτό ήμεις οι αστυνόμενοι δέν καταλαβαίνω καθόλου...

— Τι πάμπος!... Δέχονται και ν' ύστερα άγκαλιάζονται και ηλιοθύνται! Πώς θά ήσυχουμε ύστερα από αυτό ήμεις οι αστυνόμενοι δέν καταλαβαίνω καθόλου...

— Τι πάμπος!... Δέχονται και ν' ύστερα άγκαλιάζονται και ηλιοθύνται! Πώς θά ήσυχουμε ύστερα από αυτό ήμεις οι αστυνόμενοι δέν καταλαβαίνω καθόλου...

— Τι πάμπος!... Δέχονται και ν' ύστερα άγκαλιάζονται και ηλιοθύνται! Πώς θά ήσυχουμε ύστερα από αυτό ήμεις οι αστυνόμενοι δέν καταλαβαίνω καθόλου...

— Τι πάμπος!... Δέχονται και ν' ύστερα άγκαλιάζονται και ηλιοθύνται! Πώς θά ήσυχουμε ύστερα από αυτό ήμεις οι αστυνόμενοι δέν καταλαβαίνω καθόλου...

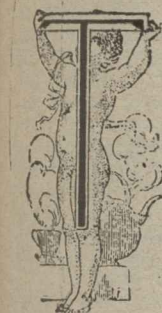
— Τι πάμπος!... Δέχονται και ν' ύστερα άγκαλιάζονται και ηλιοθύνται! Πώς θά ήσυχουμε ύστερα από αυτό ήμεις οι αστυνόμενοι δέν καταλαβαίνω καθόλου...

— Τι πάμπος!... Δέχονται και ν' ύστερα άγκαλιάζονται και ηλιοθύνται! Πώς θά ήσυχουμε ύστερα από αυτό ήμεις οι αστυνόμενοι δέν καταλαβαίνω καθόλου...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Το θέατρο Μέλν. Η πρώτη πράστασις του «Κουρέως της Σεβίλλης». Όπου παρουσιάζεται επί σκηνής ένας σκύλλος! Τα είδωλα των δανδήδων με τις γυναίκες του θιάσου. Άλλεπάλληλες απαγωγές. Η δίστασις του θιάσου. Ο διασάφης καταστρέφεται. Πώς ό άνεμος... ξεσκέπασε το θέατρο. Το άδοξο τέλος του κτλ. κτλ.

Ο παλιό Άθηναϊκό θέατρο Μπούκουρα, για το οποίο έκάνανε λόγο στο παρασμένο φύλλο, είχε αρχίσει να το χιζήη κάποιος Ίταλός Σαντόνι. Πριν όμως άκούη τελειώσει την οίποδοσή του ήλθε σε συνεννόηση μαζί με τον Ίταλό αυτόν ο Έλληνας Μπούκουρας, ο οποίος και το άγόρασε έτσι όπως ήταν μισοτελειωμένο και το συμπλήρωσε κατά το 1840.

Το θέατρο αυτό στο όποιο παίζανε μεγάλοι ήθοποιοί της εποχής έμεινε, μεταξύ των δούων ή Ριστόρη και ο μεγαλύτερος από τους άδελφους Κοκλέν, είχε άδοξότατο τέλος. Άφου έπί πενήντα όλόκληρα χρόνια ύπηρεζότο καλότερο πάγκο των Άθηναίων, έπλεεσε έξωρα τις πύλες του στήν τέχνη για να μεταβληθώ σε... χάνι μέσα στο όποιο σκουλιζόντουσαν άδωγο, γαϊδουράκια κ.λ.π. Το θέατρο Μπούκουρα με το πάροισμα του χρόνου σαραβαλίστηκε κυριολεκτικά και έπί τέλους, το γκρεμίσανε κατά διαταγή του νομοταγμένου, έπειδή ήταν έτοιμο από στιγμή σε στιγμή να πέσει και να ήγη άπορη δυστυχία των. Το θέατρο αυτό βρισκότανε στη σημερινή δόξ Μενάνδρου, πίσω άφουδός από το Βαγράμειο.

Ο πρώτος έξνος μελοδραματικός θιάσος που ήρθε στην Έλλά μετ' την άνοση της σε έλεύθερο βασίλειο, είχε μετακινή από τον Ίταλό θιασάφην Μέλν, κατά το 1837. Ο θιάσος αυτός, ήταν Ίταλικός, κι' έδωκε την πρώτη παράστασις του με την «Κορέα της Σεβίλλης».

Η παρ' τούτοι δόθηκε στο έύλινο θέατρο που είχε φτιάσει ο θιασάφης Μέλν στην δόξν Αλόλου λίγο παρακάτω από την Έ. όνη Τράπεζα. Ο χρονονόμος της εποχής μάλιστα για το θέατρο αυτό λέγει, ότι δέν είχε κανένα σχεδόν διαφορά από τα άλλα έλληνικά θέατρα.

Ίσως, γράφει, δέν λείπει εις αυτό, άφ' ότι καθίσταται τα μεγαλειότερα των Παρισίων και της Ίταλίας θέατρα, όρχηστρα, έπιτάμνος οίδουσα (πλατεία), στεά, δωμάτια, άμφιθέατρο, τα πάντα, ως εις τα λοιπά θέατρα της Ευρώπης. Πράγμα το όποιο έπείσσει υπέρ του άρχηγού της θεατρικής συλλέγας (θιάσου) τους έταίνους του κοινού και έπεισσει την συρροήν αυτού εις τας παραστάσεις του.

Η πρώτη παράστασις του άναφερθέντος μελοδραματικού θιάσου, με τον «Κορέα της Σεβίλλης» έγινε άπορη ν' άναστασθώ ή πολύ μικρή τότε κοινωνία των Άθηναίων. Άναφέρεται ότι ο πάμπος, κατά την πρώτη παράστασις, άρχισε να συμενεργώνεται στο θέατρο από τις έπτά το ράδι, ενώ ή αύλακα του θεάτρου δέν έπρόκειτο να σηκωθώ παρά μόνο στις έννέα. Σε όλο αυτό το διάστημα στην πλατεία του θεάτρου χολούσε ο πάμπος. Οι θεαταί λογομαχούσαν μεταξύ τους και γκρινιάζαν κοινός να προτιμάση θέα.

Η όρχηστρα του θεάτρου αυτού είχε δέκα όργανα από τα όποια τα δύο ήταν βιολιά. Τα σκηνικά ήταν πρωτοφανή για την Έλλά. Ο διασάφης τα είχε φέρει από την Ίταλία, όλα μαζί με το βασίλειο. Αν δά και δέν ήταν παινούργια κάνανε έν τουτός μεγάλη έντύπωση στο θεατοκρίσιμο κοινό, για το λόγο ότι παλιότατα δέν είχαν δει οι Άθηναίοι καλύτερα και πιο παινούργια. Η όρχηστρα και ο χορός του μελοδραματικού έμεινος είχαν έλθει έπίσης από την Ίταλία, γιατί άκόμη δέν ύπείχαν στην Έλλά καλοί μουσικοί.

Τα θέατρα του θεάτρου ήταν ντυμένα με πόμπινο και μπλέ παν, έκτός από το βασίλειο θεατρού που είχε ταφτά πόμπινο.

Το θέατρο φωτιζότανε με φανάρια λαδιού, έκτός άπό την όρχηστρα που είχε κερί. Όταν ηγαινε στο θέατρο ο βασιλεύς «Ο θάνατος του θεατρού του είκοσι μικρά φανάρια».

Άλλά ά; άφίσημα να μιλήσω λίγο για το βράδυ της πρώτης παράστασης του «Κορέως της Σεβίλλης» του Ροσσίνι, τον τραγουδιστή της τότε έαδιδόμενης έφημερίδος «Έλληνικός Ταχυόγραφος».

«Η έσπέρα της παραστάσεως, γράφει, ήτο άραισάτη. Διανύη σελήνη έλουσε με το έπιδέγυρον φός της την πόλιν. Έξνοι, Έλληνες, στρατιωτικοί, έμποροι, χωρικοί είχαν συρρεύσει εις το θέατρον. Μεταξύ αυτών

ήσαν και Όθωμανοί, και Άνθρακοί έξ όλων των τάσεων. Η ποικιλία αυτή εις αὐδέν άλλο μέρος του κόσμου ήδύνατο να παρουσιασθώ...

Έπί τέλους έφτασε ή στιγμή ν' άρχισή ή παράστασις. Σήκωσαν την αύλαία και τότε οι θεαταί είδαν κατάπληκτοι να βγαίνη πρώτο-πρώτο πάνω στη σηνή ένα σκυλλί, που πέρασε ήσυχο και άμειννο από τη μιά άκρη στην άλλη. Πολλοί από τους θεαταί που δέν είχαν ξαναδών το έργο αυτό νομίσανε ότι και ο σκύλλος είχε μέρος στην παράστασις. Μόλις όμως άκούσανε τα γέλια των άλλων κατάλαβαν άμέσως το άστειο του πράγματος και άρχισαν και αυτοί να γελάνε με θόρυβο. Το πράγμα όμως είχε και συνέχεια δυστυχώς. Μετά το σκυλλί φάνηκε στη σηνή ο ύπηρετης του κόμητος Άλμοβίβα, αλλά μόλις άνοιξε το στόμα του για να τραγουδήσῃ, με τις πρώτες νότες ο σκύλλος άρχισε να γανυγίζη από το βάθος των παρασκήνιων. Η πλατεία και τα θέατρα έσπασανε άμέσως σε άπρόσβητο γέλιο με το δαιτύριο από άπόροστο. Έπί τέλους ο σκύλλος έπαψε κ' έτσι ο ήθοποιός μπόρεσε να ξαναρχίσῃ το τραγούδι του.

Η παράστασις έξακολούθησε μ' έπιτυχία και το κοινό έμεινε κατενθουσιασμένο, άφου μάλιστα και για πρώτη φορά άκούγα μελοδράμα.

Η γυναίκα του θιάσου Μέλν είχαν κατενθουσιάσει τους Άθηναίους, μερικοί μάλιστα κομψοτέτομοι της εποχής έπλεξαν και είδωλλο μαζί τους και προέβησαν και στην άπαγωγήν μερικων εξ αυτών.

Ο ταλαίπαρος Μέλν με μεγάλη του λύπη έβλεπε τον άφανισμό αυτό του γυναικείου προσώπου του θιάσου του, γιατί άντιμετώπιζε πεινά με το πάροισμα του κοινού και τη συνέχισή των άπαγωγών την περίπτωσι της διαλύσεως του μελοδραματός. Και το κακό αυτό δέν άργησε να έλθῃ. Μιά μέρα ο Μέλνς ύποχρεώθηκε να σταματήσῃ τις παραστάσεις... έλλιώς γυναικών.

Άλλά και το τέλος του θεάτρου Μέλν, ύπηρεσε άλλη νά όικρό. Μιά νύκτα χειμωνιάτικη φύσηξε δυνατός άνεμος και άρπάξε όλόκληρη τη σηνή του. Οι Άθηναίοι έσπλησαν το ποῦ και την ήγαν σε άπόσταση άπό το μέτρον από το ποῦ! Και έτσι το έφάμιλλον πῶς το θέατρο των Παρισίων και της Ρώμης θέατρον Μέλν, κατά τον ένθουσιώδη χρονονόμον, έμεινε χωρίς σηνή...

ΙΑΠΩΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΨΑΡΙ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΩΝ

Τον παλιό καιρό οι σεισμοί στην Ίαπωνία ήταν άκόμη φοβερότεροι και συχνότεροι άπ' ότι είνε σήμερα. Συνέβαινε δά αὐτό γιατί ένα φοβερό μεγάλο ψάρι, με γιγάντιο κεφάλι, με τρομακτικά άγκυρά και δυνατά σπινάρια, πούχε τεράστια δύναμη στην άπελευσίη ούό του, βρισκόταν πάτω άπ' το νησί και το κρονούσε διαρκώς. Η άκρη του κεφαλιού του ψαριού αὐτοῦ βρισκόταν στην βόρειο άκρη της Ίαπωνίας και ή ούρά του έφτανε ως το Γαριένο, κοντά στο Κίονο, την μεγάλη πολιτεία. Γι' αυτό το λόγο οι περισσότεροι σεισμοί γινόντουσαν σ' αυτή την έπαρχία, γιατί το τέρας κουνούσε όλη την ώρα την τρομερή ούρά του.

Για να μήν κινή όμως αὐτό το ψάρι άκόμη μεγαλειότερες καταστροφές, οι θεοί είχαν βάσει ένα δυνατό θεό, τον Κασίμα, να το φυλάη κι' αὐτός όχι μόνον πάσταν ο ίδιος άπάνω στην όρχη του ψαριού, αλλά το είχε φορεώσει ακόμα και με βαρείους βράχους. Μολαύτα το ψάρι άγρίωνε πολλές φορές και άπειλούσε να έσθεμακώσῃ την Ίαπωνία. Τότε ο θεός Κασίμα έρπαιε με το φοβερό του χέρι το σπαθί που δέν μπορεί να το σηκώσῃ κανείς άλλος, και το κομμάτιον να χτυπήσῃ το ψάρι. Το ψάρι τρώμπε, στέμνταν άκίνητο κι' ο σεισμός έπαυε άμέσως.

Οι Ίάπωνες πιστεύουν πῶς το ψάρι αὐτό έξ άκόμα στα βάθη της θαλάσσης, κείτω άπ' το νησί τους, όπως ή και το φυλάει πάντα κι' ο θεός Κασίμα...

ΝΑ ΥΠΟΥΡΓΟΣ, ΝΑ ΜΑΛΑΜΑ!

Ένας παλιός ύπουργός των Οίονομωπών της Γαλλίας, ο Φουλόν, όταν τοῦ άπέφεραν κάποιε ότι ο λαός ύπέφερε, ότι πέθαινε κυριολεκτικώς από την πείνα, καταγανακτισμένος διότι δέν ένόχλησαν άπάντησε:

— Αν ο όχλος δέν έχη ψωμί, άς πῶν άχρη! Τα άλογά μου τα σφώνε και μάλιστα με πολλή όρεξη!...

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

ΦΙΛΟΣ μου Τζέραλντ ήρθε χθές στο σπίτι και ζήτησε να με ιδεί επειγόντως. Μόλις μπήκε μέσα και με καλημέρισε, μου είπε άμεσως:

— Βρήκες σωφείρ, για το αυτοκίνητό σου; — Μου έφωτίσαν μερικούς, αλλά δεν άποφάσισα ακόμη.

— Θέλεις τον δικόν μου;

— Τον δικό σου; τον Κάρολο; ρώτησε μ' έκπληξη.

— Ναι, τον Κάρολο.

— Πώς; πως θα τον αποχωρισθής;

— Για ένα έτος μόνον. Φεύγω σε ταξίδι το οποίο θα διαρκέσει ένα έτος. Και θα ήμουν ευχαριστημένος να ξέρω ότι θα βρισκείται σε καλά χέρια, κατά το διάστημα της απουσίας μου.

— Πώς; "Ωστε φεύγεις, Τζέραλντ; Και για ένα έτος; Τι σημαίνει αυτό;

— Είδα ότι ο φίλος μου ήταν συγκινημένος. Η φωνή του ένω με άπαντες έτρεμε έλοφρα και μάτια προσηλασμένα να την πήν σταθώ.

— Έχω ανάγκη ν' αλλάξω αέρα, μου είπε τέλος. Πρόκειται για μια βλακώδη ιστορία...

— Ερωτική περιπέτεια, Τζέραλντ;

— Ερωτική είναι; κι' έπειτα με άποτομο ύφος με ρώτησε:

— "Ωστε είμαστε σύμφωνοι για τον Κάρολο;

— Ναι, βέβαια, σύμφωνοι. Και μάλιστα σ' ευχαριστώ.

— Περιμένω βέβαια να σου θυμήσω τα χροιάματά του. Είναι ένα παιδί σίγουρο, στο οποίο μπορείς να βασίζεσαι για κάθε περίπτωση.

— Ξέρω πως είναι ένα διαμάντι.

— Όχι, όχι αυτό μόνο. Άξίζει κάτι περισσότερο από διαμάντι.

— Μείνε ήσυχος, Τζέραλντ. Ο Κάρολος θα περάσει κοντά μου όποιον περνούσε και σε σένα. Δεν θα ξεχάσω ότι είσαστε συμπλεκόμενοι άλλοτε στο μέτωπο, κι' ότι σου έσωσε τη ζωή στο Βερντέν.

— Μου έχει σώσει κάτι περισσότερο από τη ζωή, φώναξε ζωηρά ο Τζέραλντ, κυττάζοντάς με μ' ένα βλέμμα βαθύ.

— Εγώ δεν μίλησα. Κι' ταξάα άφωνος το φίλο μου, που είχε ακουμπήσει το δεξί του χέρι στον ώμο μου, άμילτος κι' έκλεινος για μερικά λεπτά της ώρας. Έπειτα ξαφνικά άρχισε να μιλάει όπως κάθε άνθρωπος που έχει κάποια λύπη και που αισθάνεται την ανάγκη να την φανερώσει.

— Άκουσε, μου είπε. Είναι μια περίεργη ιστορία. Στις αρχές του παλαιολιθίου βρισκόμουν στο Φουρς όπου έτυχε να γνωρίσω μια βλακώδη γυναίκα, με τον άνδρα της, έναν βιομήχανο, πολύ καλό άνθρωπο. Νά μου επιτρέψης όμως να μη σου πω το όνομά τους.

— Ήταν πολύ πλούσιοι, μου μάλισα να σου πω νεόφυτοι. Ήταν ένα ανδρόγυνο πολύ εύτυχισμένο. Παιδιά δεν είχαν αποκτήσει. Είχαν έλθει στο Φουρς να περάσουν ένα μήνα κοντά στη θάλασσα κι' έπειτα θα πήγαιναν να περάσουν το υπόλοιπο της σαζόν σ' ένα κτήμα τους στην Άνω Σαβοΐα, κοντά στα έργαστάσια του συζύγου.

— Εγίναμε λοιπόν πολύ γρήγορα στενοί φίλοι. Σιγά-σιγά μεταξέ μου και της συζύγου του βιομήχανου του, άναπτύχθηκε ένα αίσθημα ζωηρότερο από τη φιλία, ένα αίσθημα που φούντωσε πολύ γρήγορα. Την αγάπησα τρελλά. Και την αγαπά ακόμη δυστυχώς. Μολαταύτα είμαι αναγκασμένος τώρα να την ξεχάσω, να φύγω μακριά. Πρέπει να νικήσω το αίσθημά μου αυτό με την απόστασι και το χρόνο.

— Συνεχίζω τώρα την αφήγησή μου:

— Όταν τελείωσε ο μήνας που είχαν ώρισει για να μείνουν στο Φουρς έφυγαν. Την ώρα που είδα το αυτοκίνητό τους, που το οδηγούσε ο ίδιος ο σύζυγος, γά φεύγει μακριά, μια μούρη άπελπισίας κυριεύσε την ψυχή μου. Ή αναχέρισε έκλεινη δά μπορούσε να βάλει τελεία και παύλα στο ειδύλλιό μας. Και όμως δεν έγινε αυτό. Έπειτα από λίγες μέρες έλθα μια έκπληκτη του συζύγου της, στην οποία έκλεινος με τον ευγενέστερο τρόπο με προσήλωσε να πάω να τους επισκεφθώ στο κτήμα τους. Καταλαβαίνεις βέβαια ότι η πρόσκλησις έκλεινη ήταν έμμενους διη της.

— Όμοιοι, προς αίσχος μου, ότι με κυριεύσε τρελλή χαρά μόλις διάβασα το γράμμα κι' ότι δέχθηκα άμέσως την πρόσκληση.

— Την άλλη μέρα κι' όλος το πρωί

Ήταν ένα ανδρόγυνο πολύ εύτυχισμένο...

έφυγα με το αυτοκίνητο, μαζί με τον Κάρολο για την Άνω Σαβοΐα. Το ταξίδι κράτησε όλη την ημέρα κι' ένα μέρος της νύχτας. Τρέχαμε σε σπουδαία, αλλά κι' επικίνδυνα τοπία με διαρπείς και άποτομες στροφές κάτω από τις όποιες βλέπαμε μακρινές χαράδρες, λίγγωδους βάθους. Τελος φτάσαμε σ' ένα χαρτωμένο εύλινο Έλβετικό σπίτι, όπου και οι δύο μας έκαμα τη θερμότερη υποδοχή που μπορεί να φαντασθώ κανείς.

Μαζύ τους έμεναν μόνο ή μικρότερη άδελφή... έκλεινε μια ήλικωμένη συγγενή τους. Το σπίτι ήταν μεγάλο και με τις άνεσεις που μπορεί να φαντασθώ κανείς και ή ζωή τους πολύ τελεστήτη. Μά όρι έα προσνάδα τριγύριζε το σπίτι και γύρω πέφταντο δάσος από γιγάντια δένδρα.

Έκει έζησα την έλευνότερη και την πιο γοητευτική συνήως περίοδο της βίου μου.

Αλλά όλα τα πράγματα έχουν ένα τέλος. Έπειτα από μερικές καιρό ο σύζυγος της άναγκάστηκε να λείψει τρεις μέρες. Αυτός ήταν το κορύφωμα. Ζήσαμε τρεις μέρες πλάτους έρωτα πέλαιος εύτυχίας, αλλά σε ώπεανό εύδαιμονίας. Τόσο πολύ που την τρίτη μέρα για να μη διακόψουμε την εύδαιμονία έκλεινη προσήλωσε να το σκάσουμε άφηφθοντες το σκανάλο και όλος άλλες συνέπειες.

Ο σύζυγος έφωτίετο να γυρίσει το πρωί της τετάρτης μέρας. Έμεινε άποφασισμένος να φύγουμε τα μεσάνυχτα. Συντηρήθη με τον Κάρολο κι' έκανόνα μαζί του όλες τις λεπτομέρειες με περιμένα την αύγη με το αυτοκίνητό μου έκα στο έρωτα καταβρομένη τη καπνία. Μόλις θα φθάναμε, θα άφαινε το αυτοκίνητο να κυλήσει στον κατήφορο άδούρβα, χωρίς ν' άνάγη την καχή...

Είναίς ότι δεν έκοιμήθηκα καθόλου. Από τις δύο μετέ μεσάνυχτα θα ήμουν έτοιμος. Κατέβηκα από το σπίτι κι' από και πέρα στο πάγκο. Περιμένα εκεί ως ή χαράση να τε ήρθε εκείνη. Προχώρασάμε μαζί σε μια συνοικία, όπου σε λίγο έφθασε άδούρβα το αυτοκίνητο. Σταμάτησε μπροστά μας, έβήκαμε, και ο Κάρολος άναίσε τα χέρια έφινόντας το να κυλήσει έλευθέρω. Ήταν Χ... έτρεψε δολοκλήρη και συγκλονίστηκε μου.

Ο Κάρολος, άκίνητος, σχεδόν άδούρος, διηύθυνε το αυτοκίνητο με τη συντηρημένη του προσοχή σ' έκλεινον τον έλευθέρω κατήφορο άνάμεσα στις τρομακτικές στροφές. Αλλά όσο προχωρούσε τόσο ήρθε την ταχύτητα του αυτοκινήτου του και έκλεισε στιγμή που τρέχαμε σχεδόν λίγγωδους Παρ' όλη την έμπιστή μου που το έρωτα ναγκάσθηκα να το φωνάξω.

— Σιγώτερα, Κάρολε. Πρόσεξε.

— Έκει ν' ές, κούνησε καταπραϊνά το κεφάλι, χωρίς να γυρίσει, αλλά δεν έλαττωσε την ταχύτητα.

Σε λίγο ή κυρία Χ... μου είσε.

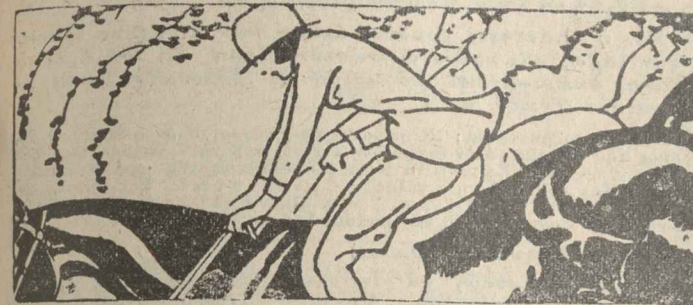
Πέστε τον να προσέξει κατά λάθος παραίτα γιατί είναι μια πολύ άποτομη στιγμή.

— Τ' άκουσε Κάρολε; του είσε άγώ σπένοντας προς το μέρος του βγάλα μιλιά άπ' το στόμα μου. Καθώς έαπερα προς το μέρος του Κάρολου, παρ' όλον ότι είχε σηκωμένον τον γαϊό του, έκα μια καταπληκτική. Ο... άνθρωπος που οδηγούσε το αυτοκίνητο έρωσε μα το γάλα κι' είχε μια πυκνή ξανθοιά γενειάδα — ο Κάρολος καθόμ; έέρεις ούτε γενειάδα έχει ούτε γενιόλια φορούσε — με τον νεαρό δούλο, ή μάλλον άκριβώς την ίδια την γενειάδα του γιού Χ...

Ένας τρόμος με κυριεύσε και μ' έκανε να παύσω δά το κορυφή ως τα πόδια. Έν τώ μεταξέ ή ταχύτης του αυτοκινήτου μας μεγαλώνε σε τρομακτικόν βαθμό. Κoi όλοον πλησιάζουμε περισσότερο προς την έπικίνδυνη στροφή.

Τότε άρχισα να ύποψιάζομαι τι συμβαίνει. Ο σύζυγος ή ύποψιασθή ίσως τάς σχέσεις μου με την γυναίκα του και προσήλωσε πως έφυγε για τρεις μέρες, άνω προγραμματικά έμεινε μαζί μας και παρακολουθούσε άόρατος όλες τις πινήσεις μας. Την άπαγογή που σχεδίαζαμε και άγνωστον πως είχε πάρει την θέσι του Κάρολου. Και τώρα μας οδηγούσε με την άποτομη και ή έκλεινη και ίσως να κεραισθή κι' αυτός μαζί μας στη γράδα της έπικίνδυνης στροφής.

Όλες αυτές οι σκέψεις πέφταν άσισαίσιως άπ' το μυαλό μου. Κι' τότε... τί να πάω; Γέμνα προς την σύντροφό μου και μ' ένα βλέμμα που έρωμένως ή κοίτηση δεν έκα ξεχάση ποτέ της, της έγεννα το

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΓΑΜΩΝ

Η κυρία ντε Στάελ, ή μάλλον ή δειπνίσες Νέμερ, ότεν ήταν δέκα μόλις έτών, έκα εν την παρθευότατη... πρόταση γάμου άπ' όποιον έφωτίε ή ιστορία.

Η μικρούλα Νέμερ άγαπούσε ύπερβολικά τον πατέρα της.

Ο γέρος Νέμερ ήε ν τρεμερά έκκεντρικός, και ό μόνος άνθρωπος με τον όποιον μπορούσε να κάνει παρθε και τον όποιον συμπαύσε ήταν ό ιστορικός Γιβ'ων — ό άσημότερος άνθρωπος της ίαχης του, κατά την μαρτυρία των συγγρόνων του. Για νάναγασέ, λοιπόν, τον Γιβ'ωνα να έγκατασταθή μόνιμος κοντά στον Νέμερ και να του κρατή διαρκώς συντροφιά, ή μέλλουσα κυρία ντε Στάελ δεν έδίστασε... να τον ζήτηση σε γάμο!

Την παλαιότερη έποχή, έμμεντοσε στην Γαλλία ή συνήθεια, με την τέλεση ενός γάμου ν' λαμβάνη τον λόγο ό ιστορικός και να δίνει μερικές συμβουλές σε ός νεονόμους, ύπενθυμίζοντάς τους διάφορα άνέκδοτα ρητά του εδαγγέλιου.

Ο ιστορικός Σαμφ'ό άναφέρει σχετικώς ότι, μετά την τελετή του γάμου του γέροντος ντ' Ωμπανιέ, ό όποιος σε ήλικία έβδομήντα έτών παντρεύθηκε μια νέα δεκαεπτά μόλις έτών, ό έρωτήρως άρρε τον λόγο του με το έξης ρητό:

— Άφες αυτούς, Κύριε, ου γάρ οίδαςιν τί πικρούσι!

Στην αρχαία Σπαρτη ύπρχε ή έξης συνήθεια: Κατά μια άσημνή μέρα του χρόνου, ή Σπαρτιάτισσες ώδηγούσαν μπρος στον έρωτα τις Άφροδίτης δούλες τους... άγάμους της πόλεως και έκεί, έκάμε τον πλήθος των παντρεμένων, άρχίζαν να τους μπαταίνον άκίτητα! Πολλοί Σπαρτιάτες, για να γλυτώσουν άπο την έκαμπεσαν άδύην, έφρόνιζαν να παντρευθύν έγκαίρως. Φαντασθήτε ότι το ρεζέλιμα αυτό των άγάμων ήταν πολύ πιο άποτελεσματικό άπό τον φόρο που επέμεται να τους έμβόλη ό κ. άδελφί.

ΔΙΚΟΜΑΝΙΑ!

Στις βορειότερες άπαρχίες της Κίνας οι άνθρωποι έχουν τέτα μονία με τα δικαστήρια, όστε όταν δεν έχουν άφορμές να καταγγείλουν κάποιον για να λάβουν την εύχρηστική να πάνε στο δικαστήριο ως μνηστές, πληρώνουν ένα γινστό τους να τους καταγγείλουν για να παραστούν άπ' έλεύος ως... κατηγορούμενοι.

Στη μαία του, αυτή πολλοί θυσιάζουν δολοκλήρες περιουσίες. Με π' όταν γίνουν κάμπαχοι, δεν ήσυχάζουν ούτε τότε. Με ό... άποθήκετε τρέος προσπαθούν να αρρωιάσουν κανένα συμπατριώτη τους για να τους καταγγείλουν στα δικαστήρια!

Πού και φώναζε:

— Κάρολε, σταμάτασε και πάμε μεταβολή Ξαναγέρισε πίσω... Αλλά έμεινε γάμνη, δά θα φύγουμε. Έλα, γύρισε γρήγορα για να περάσουμε στο σπίτι προτού άντεληφθώ πανένας την άπουσία μας.

Ο... Κάρολος ή ήκουσε άμילτος πάντοτε, ένω έκλεινη με μέντο... κατάντητη, με κάτι μάτια τόσα! Με μ' ή χειρονομία της έπάλαι σιωπή. Σ' όλον την δρόμο μείναμε σιωπηλοί και οι τρεις.

Έπ' έλεύος φθάσαμε. Είχαμε σθεθεί. Ή άπαγογή μεταϊώθη... ή έγώ την έπομένη ήρα τον Κάρολο και τ' αυτοκίνητό μου ή έφυγε άπ' την Άνω Σαβοΐα. Τώρα πρέπει να φύγω γά να την ξεχάσω, να θάψω δά παντός την άνάτη μου έκλεινη.

Μά καλά, παρετήρησα έγώ, ό σύζυγός της την συγγώρησε λοιπόν:

— Έδώ είναι το περίεργο που θα σου μάνη κατάντη. Ο σύζυγός της δεν έμεινε τίποτε.

— Πώς;

— Μάλιστα. "Όταν το αυτοκίνητο έφθασε έξω άπό το σπίτι και κατέβηκε ή κυρία Χ... τότε ό... οδηγός του αυτοκινήτου... έβλεπε τα γυαλιά του και την γενειάδα του και τότε είδα... πως ήταν ό ίδιος ο Κάρολος.

— Όχι, δά.

— Όπως σου το λέω.

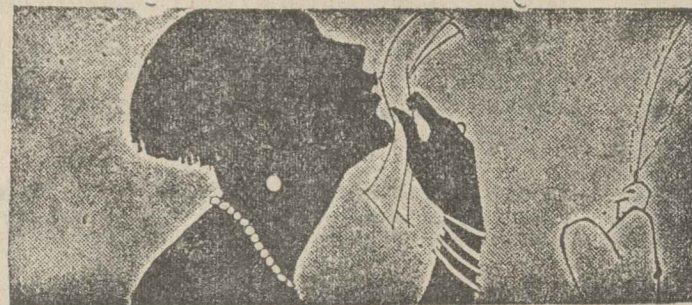
— Μά γιατί τόκανε;

— Γιατί; Γιατί την άγαπούσε κι' αύτός!

— Την άγαπούσε;

— Ναι, την άγαπούσε τρελλά, παράφορα. Και το γεγονός αυτό άκριβώς μ' άναγκάζει να φύγω. Να φύγω μακριά...

Maurice Renard

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΠΛΗΓΜΕΝΟΥ

(Του Λερμοντώ)

Σ' ός μάχης τη ζάλη βαρείς πληγωμένοι
Μ' άφήκανε μόνο μες' στη θυματιά.
Με μάτια κλειστά, μες' στο αίμα πνιγμένο
Με κρύο τ' όχειλι και δίχως λαλιά.

Και γύρω κανείς, μα κανείς δεν περνούσε,
Ο ύπνος μου είχε θανάτου γαλήνη.
Κι' όνειρου γλυκού μου έστάλαζε δρόσο
Ο θεός σεις καρδιάς τ' άναμένο κομιν.

Και είδα στο σπίτι μου μέσα με γέλοια,
Σε λάμψη περιών και χορούς και τ' αγαυΐδια,
Γλυκά να σκορπίζουν του γάμου τραγούδια
Γλυκά ν' άντηχούν των όργων τα τέλια.

Χορούς και γλυκειά, γλυκό γάμο λαχάρο,
Θραυή μοισμένης φτερωμένης στροφής,
Κ' όρμηνης γοιτών γυρλών σφές
Στο σπίτι μου είδα μ' άγάπης λαχάρο.

Σά έξνος σε μια γωνιά καθισμένος,
Μεθυσσα κι' άγώ μες στην τόση χαρά.
Κανείς δέ με είδε, κανείς καλεσμένος
Αν κι' είδα μπροστά μου καθείς να περνά.

Μπροστά μου περνούσαν Ξευγάρια άκόμα,
Και μέσα στη ζάλη χορού φτερωμένου
Παλιές έρωμένες δεν άκουσα στόμα
Νά π' ή όνομά μου, του ξενιτεμένου.

Μά σ' άλλη γωνιά μια γρηά καθισμένη,
Πικρά έκυττούσε τους ήτους να χορεύουν,
Και έσκυψε κάτω πικρά σακρωμένη
Και είδα τα χείλη της γλυκά να σαλεύουν.

Στη μέση του γάμου, στην τόση λαχάρο,
Ή μάννα μου μόνη άπόμεινε έξην,
Γιατ' είχε του γυιού της αυτή την τρομαρά
Που για την Πατρίδα στη μάχη πεθαίνει.

Πότε μου γλυκά δεν κοιμήθηκα τόσο.
Ο ύπνος μου είχε θανάτου γαλήνη...
Έξυπνησα πάλι και είδα σά δρόσο
Το χόμα το μέτρο μου αίμα να πνίγει!

Μετάφ. Π. Νιρβάνα

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Του Έρρ. Χάινε)

(Η κεφαλή λείει.)

Αν ήμουν της άγάπης μου σκαμνί
Τα πόδια της σ' έμένα ν' άκουμπόνε
Όσο βαρεία σκληρά κι' αν με παύονε
Δεν θα βάζα παραπάνου φωνή...

(Η καρδιά λείει.)

Αν ήμουν το χροστό μεζελόκι της
Που ή κόρη τις βαλόνες της μαρφώνει,
Θά ήσαν ευχαριστοί μου μόνη
Νά με παντά το κάταστρο χροάκι της...

(Το τραγούδι λείει.)

Αν ήμουν το χροστό που χορεύει
Ή κόρη και τυλίγει τα μαλλιά της,
Κουρά θενά μ' έθωρα σε σώμα της
Ζωή και μ' έρωτά πετά μου χαρίζει!

Μετάφρ. Άντ. Μάτεσι

Πρόβατον Αύστραλιας ἀπὸ τὸ
μαλλὶ τοῦ ὁποίου ὑφαίνονται τὰ
περίφημα Ἀγγλικά Κασμήρια

“ΣΕΒΕΝΤΕΞ,”

Πώλησις Χονδρική καὶ Λιανική
ΟΔΟΣ ΒΥΣΣΗΣ 8 (ΕΝΑΝΤΙ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ)

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ